XI. évfolyam, 15. szám.
1955. április 14.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

AKINEK INGE, VEGYE MAGÁRA!

(Hozzászólásunk a „Tisztasági Hónap"-hoz)

A pincér: Miért nem tetszik az asztalhoz ülni?
A vendég: Úgy gondolom, itt valamivel gusztusosabb...

Az ő talizmánuk

(Peter Dittrich rajza
a berlini Eulenspiegelből.)

A dohányzás ellen

Amikor már túl voltak a feketekávén, a vendég udvariasan megkérdezte:

— Rágyújthatok?

— Micsoda kérdés! Hogyne gyújthatnál?

A vendég ekkor az irattáskájából villámgyorsan egy kis vastálcát vett elő, az asztalra helyezte, összegyűrt papirt tett rá, a papir tetejére néhány szál aprófát, s mielőtt a háziak a megdöbbenéstől megszólalhattak volna, meggyújtotta a papirt. Magasra csapott a láng, s pillanatok alatt csípős füst töltötte meg a szobát. Egy eltévedt szikra a szőnyegre pattant, a háziasszony sikoltva ugrott oda, s papucsával hevesen taposta a szőnyeget. A férj némileg magához térve dadogott:

— Mit csinálsz... megőrültél?

— Rágyújtottam! — mondta a vendég nyugodtan és elgondolkozva köhögött, miközben mélyet szippantott a füstből.

— Dehát... ez őrület...

— Hogyhogy őrület? Ti ugyanezt csináltátok nálam a multkor, február végén, ha jól emlékszem.

— Álmodtál...

— Bocsánatot kérek. Mindenki úgy füstöli tele a háziak szobáját, ahogyan tudja...

— Jaj — sikoltott újra az asszony és hatalmas ugrással egy másik szikrát fojtott el a szőnyegen.

— Ti két helyen égettétek ki a szőnyegemet, egy helyen az asztalterítőt! folytatta tárgyilagosan a vendég, aztán mint aki ráúnt a füstre, irattáskájából levélnehezéket húzott elő és szétnyomkodta vele a tüzet. Ez a művelet egész szikraesővel, majd különösen fojtó füstgomolyaggal járt

★

Mindez csak ábránd, nem történt meg. De megtörténhetett volna, ha lett volna bennem elegendő bátorság és bosszúszomj, hogy megtoroljam azt a felháborító merényletet, amelyet nemrég két orvfüstölő követett el lakásom békés légköre ellen. Védekezhetnek természetesen azzal, hogy számtalan cinkosuk van, naponta száz és százmilliónyian csinálják ugyanezt, száz és százmillió ember gyújt meg naponta egy kis, dohánnyal töltött papirhüvelyt, szívja a füstöt tüdejébe és fujja embertársai szemébe. Mennyi mindenre nem sikerült megtanitani az emberiséget, szép, hasznos, üdvös dolgokra! Sohasem történt meg, hogy fegyelmezetlen, vad diákok titokban tejbekását, vagy spenótot ettek volna. A dohányzás viszont valamiféle indokolatlan tetszetősségre tett szert, mint valaha az indiánoknál a skalpolás. Regényekben gyakran lehet olvasni ilyen, s efféle megdöbbentő részleteket:

„Cigerettára gyújtott és elgondolkozva szivta magába a füstöt."

„Ábrándosan verte le cigarettájáról a hamut, majd a kékes füstfelhőkön keresztül mélyen az asszony szemébe nézett."

Holott hasonló joggal lehetne ilyesmiket is irni.

„Fülébe csorgatta a langyos vizet, majd megkinált engem is."

„Idegesen tört egyet a fogpiszkálóból, elgondolkozva nyelte le, miközben csalódás marcangolta szívét."

„Megkinált olajos ribizlivel, de legyintettem: köszönöm, most dobtam el..."

Mivel már régóta legkedvesebb terveim között szerepel a világ megváltása, sokat törtem a fejemet, hogyan lehetne megszabaditani az emberiséget a dohányzás átkától. Hogyan? Mutassak rá arra, hogy a dohányzás költséges, rengeteg pénzbe kerül, s minden dohányos házat vehetne azon a pénzen, amelyet dohányzásra költött? Szemembe nevetnének és körmönfont módon megkérdeznék, hol az én házam.

Bélyegezzem meg a nőket, a bagóízű ibolyákat, a dohányszagú angyalokat, akik nikotintartalmú anyatejjel készitik elő csecsemőjüket a későbbi tudatos dohányzásra? Politikai fejlettségemet vonnák kétségbe, s megkérdeznék, hallottam-e valamit a nők egyenjogúságáról.

Mutassak rá azokra a súlyos rombolásokra, amelyeket a dohányzás a jellemen végez? Elmondhatnám, hogy a dohányosok önző emberek, s ha nincs mit szívniok, más ember sorsa nem érdekli őket. Nem kérdezik meg, hogy mit csinál a feleséged, egészséges-e a gyereked, van-e mit enned, nincs-e valamire szükséged, de azt megkérdezik: nincs-e egy cigarettád. Hasztalan szófecsérlés lenne, senkit nem renditenék meg, esetleg talán megkérdeznék, hogy tényleg nincs-e egy cigarettám.

A legnagyobb hibát akkor követném el, ha különféle tilalmakra hivatkoznék. A pápai hatalom sokak szerint akkor kezdett el hanyatlani, amikor VIII. Orbán pápa 1624-ben egyházi átokkal sújtotta a dohányosokat és tubákosokat. Hiába bizonyitanám be, hogy árt a dohányzás, fütyülnének rá. A legújabb orvosi kutatások kiderítették, hogy a dohányzás eddig nem ismert súlyos betegségeket okozhat, de hiábavaló fáradság lenne akár csak egy szót is vesztegetni rá. A dohányosok rá sem hederitenének. A halálveszedelem csak ingerlőbbé teszi számukra a szenvedélyt.

Nem! A megoldás kulcsa egészen másutt van! Elárulom a nagy titkot: rájöttem arra, hogyan lehet felszámolni ezt a tömegszenvedélyt. Tudósok, orvostanárok és filozófusok segitségével be fogom bizonyitani, hogy a dohányzás nem árt, sőt egyenesen hasznos az egészségre. A nikotinban N-vitamin van, amely élénkiti a csontvelőt és sokkal hatásosabb, mint a csukamájolaj. Táplálóbb a tejbegríznél, s azok a káros következmények, amelyek a gesztenyepüré és a csokoládé fogyasztása után kimutathatók a szervezetben, a dohányzással kapcsolatban fel sem merülhetnek. Röviden: a cigaretta hasznos, egészséges, hizlaló, füstjének ózontartalma van, rágása növeli a hangszálakat, s már egy rövid csikk-kúra hatására sok bélhurutban szenvedő beteg nyerte vissza egészségét.

Garantálom, hogy rövidesen a kutya sem dohányzik többé, inkább csontot rág, mert nem lesz többé lehetősége arra, hogy hanyagul lerázza a hamut cigerettájáról, s önkinzó nemtörődömséggel mondja: „Tudom, hogy árt, de mit bánom én!"

Feleki László

Sorozás az Európa-hadseregben

Francia tábornok: Nagy ég! Túlságosan alkalmas...

Az új Nero

FAURE nyilatkozik

„Figyelembe kell venni a hatalmak mindegyikének jogos biztonsági igényeit..."

Párizsban

Rikkancs: Erősödik a francia kormányválság!
Polgár: De hiszen már megalakult a kormány...
Rikkancs: Éppen azért!

Egy és más...

(Oda.)

Száz kilométernyire Pesttől azon veszem észre magam, hogy olyan szomjas vagyok, mint egy sivatagi vándor, aki oktalan fővel sósheringet ebédelt. Ugy érzem, hogy nyelvem fonnyadtan lötyög a számban, torkom száraz, mint egy hivatalos fogalmazvány. Ha nem ihatok hamarosan, szomjanhalok. Ejnye, de kellemetlen.

De ninicsak, jön a mozgóárus, kis kosarában üvegekkel: „Fröccsöt tessék! Fröccsöt tessék!"

— Adhatna egy pohár ásványvizet?

Nem adhat. Csak annyi vize van, amennyi a fröccsökhöz kell. Keressek valakit, aki tiszta bort akar inni, akkor az üzletet nyélbeüthetjük.

— Kérem, nem járhatom be a vonatot egy alkoholistáért. Hanem tudja mit? Adja ide a vizet, ami a fröccshöz jár, s én megfizetem érte az egész fröccs árát.

Gyanakodva néz, hogy milyen kétes ügyletbe akarom belesodorni, hogy aztán — a megfelelő pillanatban — kacagva használjam ki szorult helyzetét.

— S mit tegyek a borral? — kérdi összevont szemöldökkel.

— Amit akar. Igya meg. Öntse ki.

Józan esze ezt a pazarlást tudomásul nem veheti. Tekintete most már több, mint gyanakvó. A bort kiönteni? Vagy hogy megigya ő? Öntudatos dolgozó. Nem hogy borravalót, de magát a bort sem fogadja el.

— Kérem — magyarázom — a bort nem szeretem, nem is ihatom. De ha megfizetem, az enyém ugyebár. Öntse hát a pohárba előbb a vizet, azt felhörpölöm, aztán öntse bele a bort, s a többit bízza rám.

A kérdés különben már akadémikus jellegű. Közben ugyanis a fröccsöt mind kiárusította. S most úgy megy tovább a fülkém elől, mint aki valami nagyon mély szakadék széléről lépett vissza.

Én persze — mondanom sem kell — szomjanhaltam.

(Ott.)

A város egyik nevezetességével, a totónyertes házaspárral beszélgetek. (Néhány hete csinos summát nyertek: négyszázezer forintot.) Nem találom őket valami jó hangulatban. No nincs éppen rossz kedvük, de én vidámabb lennék a helyükben.

Nem is bizonyos. Mert ott a nagy pénz, mégsem tudnak megfelelő házat venni. Nincs ház eladó a városban? Van. De amint megtudja az eladó, hogy a totónyertes a vevőjelölt, azonnal felemeli a ház reális árát 50—60 ezer forinttal. A totónyertes meg nem akarja túlfizetni ilyen nagy összeggel, mert nem biztos benne, hogy belátható időn belül megint nyer négyszázezer forintot. Mondta is az egyik eladónak: „hallja-e, így a nyakán marad a háza!" S mit felelt az? Hogy van még totónyertes a világon. Most hát ül a nagyon szerencsés ember a skatulyányi kis lakásban negyedmagával, s várja amíg elfelejtik, hogy ő a totónyeres.

Mielőtt elköszönök, megkérdem, milyen módszerrel tippelnek. Készséggel elmondják. A férj régi futball-ember, szakértője a játéknak. Ő tölti ki az egyik tippsort. Az asszony egészen járatlan a labdarúgás titkaiban. Ő tölti ki a másik tippsort. Hat találata volt. Márminthogy a szakértő férjnek. A járatlan asszony találta el mind a tizenkét meccs eredményét.

De még így sem hiteles a dolog. Mert az asszony szombaton este hét órakor írta be a tippeket egy piszkozatról, kapkodva, hogy még a posta elvigye. Valami barátja volt ott, közben beszélgettek, s szegény asszony elvétette az írást. Nem azt írta, amit tökéletes járatlanságában kifundált, hanem összecserélt két tippet. Így lett meg a tizenkettes találat.

Amiből következik, hogy a tizenkét találathoz még a hozzáértés hiánya sem elég, még azon belül egy kis külön balszerencse is kell hozzá.

(Vissza.)

Moziba, színházba annyi helyet ad ki a pénztár, ahány ülés van a nézőtéren. A vasút — többek között — abban is különbözik a mozitól, színháztól, hogy a pénztáros annyi párnáskocsiba érvényes jegyet ad ki, amennyit kérnek. Így aztán, mert a szerelvényben csak egyetlenegy párnáskocsi van, mire a gyors elindul Pest felé, jó sokan álldogálnak a folyosón. A versenyfutás nyertesei azonban ülnek. Jómagam is ülök, fürgeségem gyümölcseként.

Dombóvárnál újabb párnások kapaszkodnak fel a vonatra. Benéz a kupéba egy magas, szemüveges ember, kézitáskával s egy kis zsákkal.

— Van hely?

— Hatan vagyunk — feleljük szinte egyszerre, mint egy vallási szekta hívői.

— Szorultságban hét is elfér — mondja az ember, de gőgösen kint marad. E pillanattól hatunkat az ellenszenv mély kapcsolata fűzi össze. Mi hatan utáljuk a hetediket, aki pedig nem is ül. De ülni akart. Jól adja.

Olyan ellenszenves a szemüveges — de csakugyan — hogy egy félóra múlva megsajnálom. Felkelek, s azt mondom neki:

— Tessék leülni egy kicsit. Félóra múlva majd visszakérem a helyet.

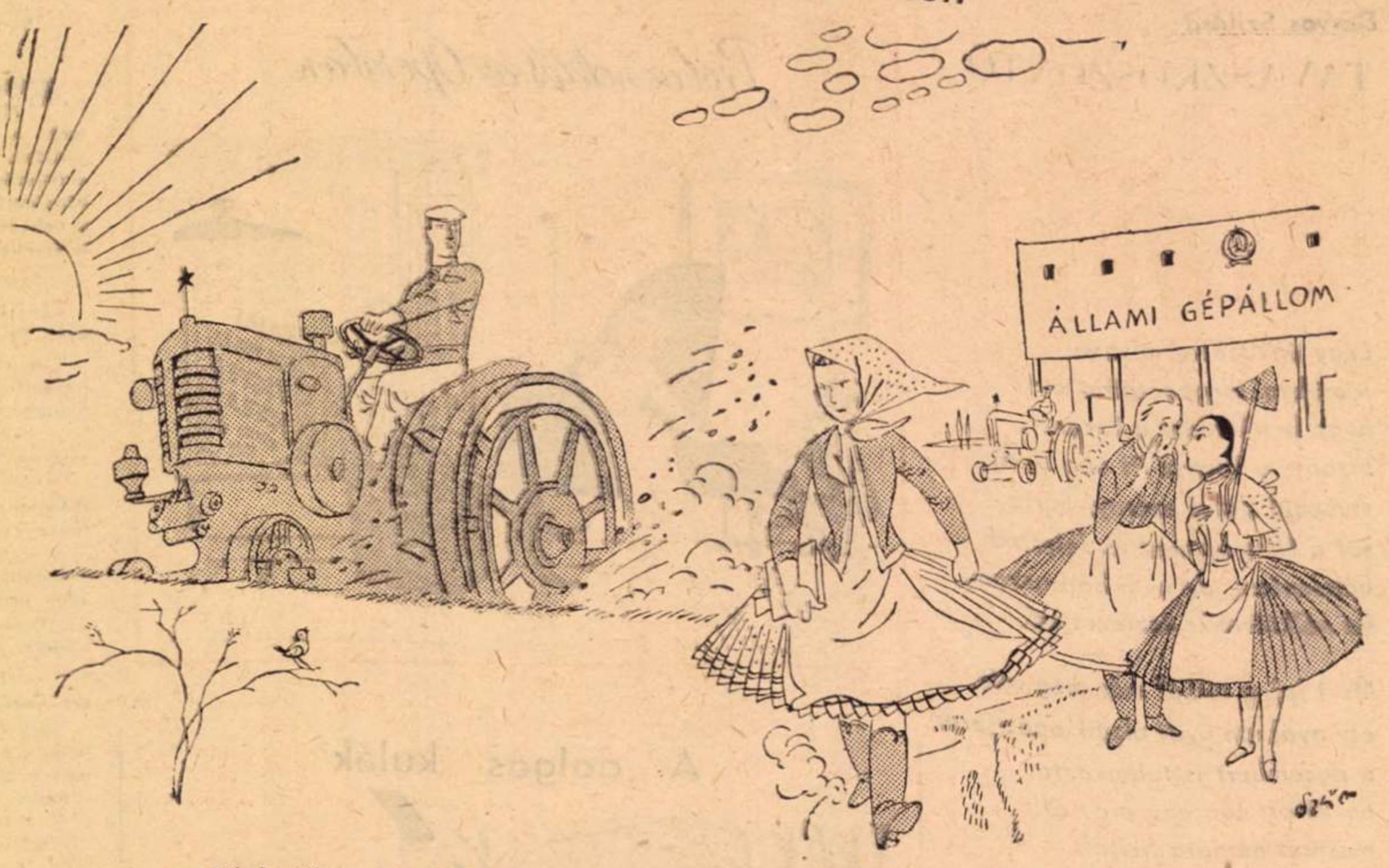
— Ez nagyon katonás magától! — mondja és leül.

Negyven perc múlva megütögetem a vállát. Leülnék. Felkel, s mielőtt kilépne a fülkéből keményen rámszól:

— Üljön le. Majd Simontornyánál visszaadja.

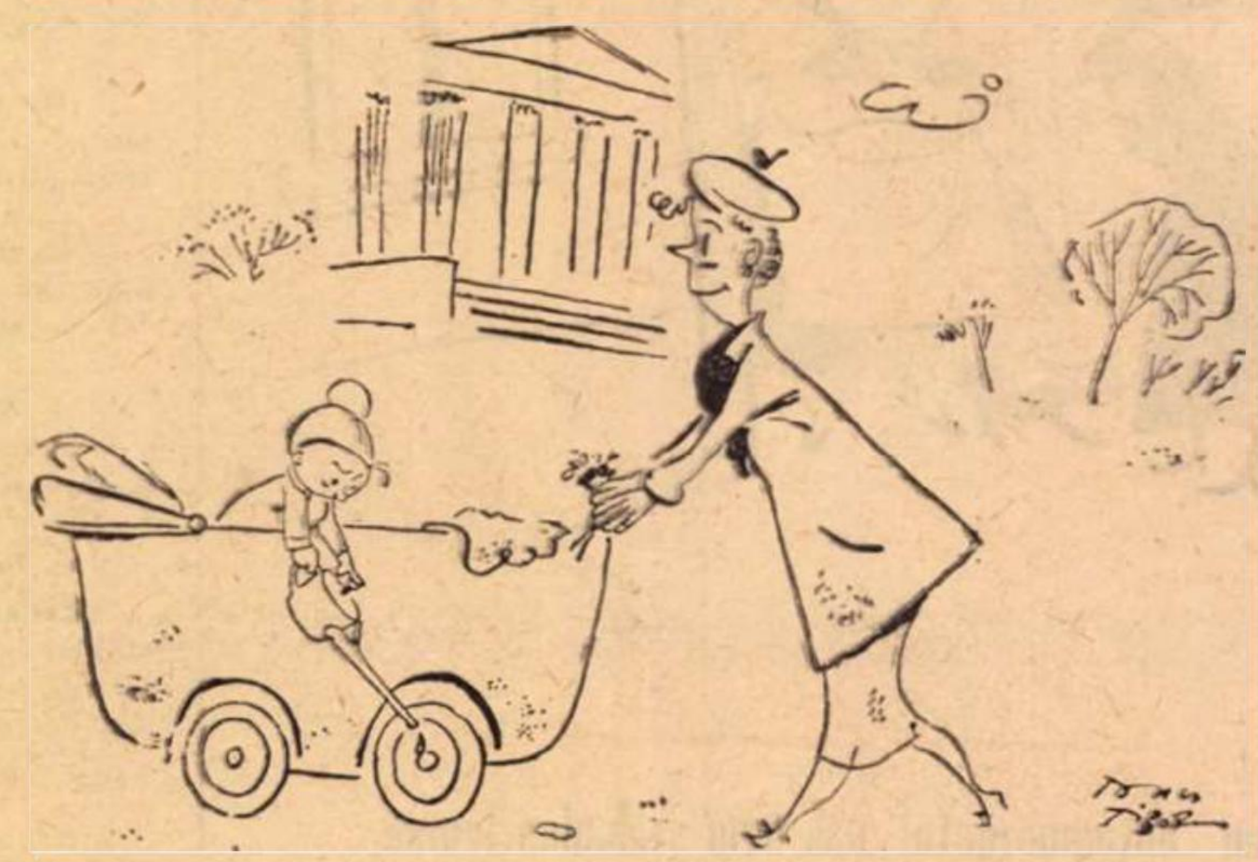
Tabi László

Tavasz a gépállomáson

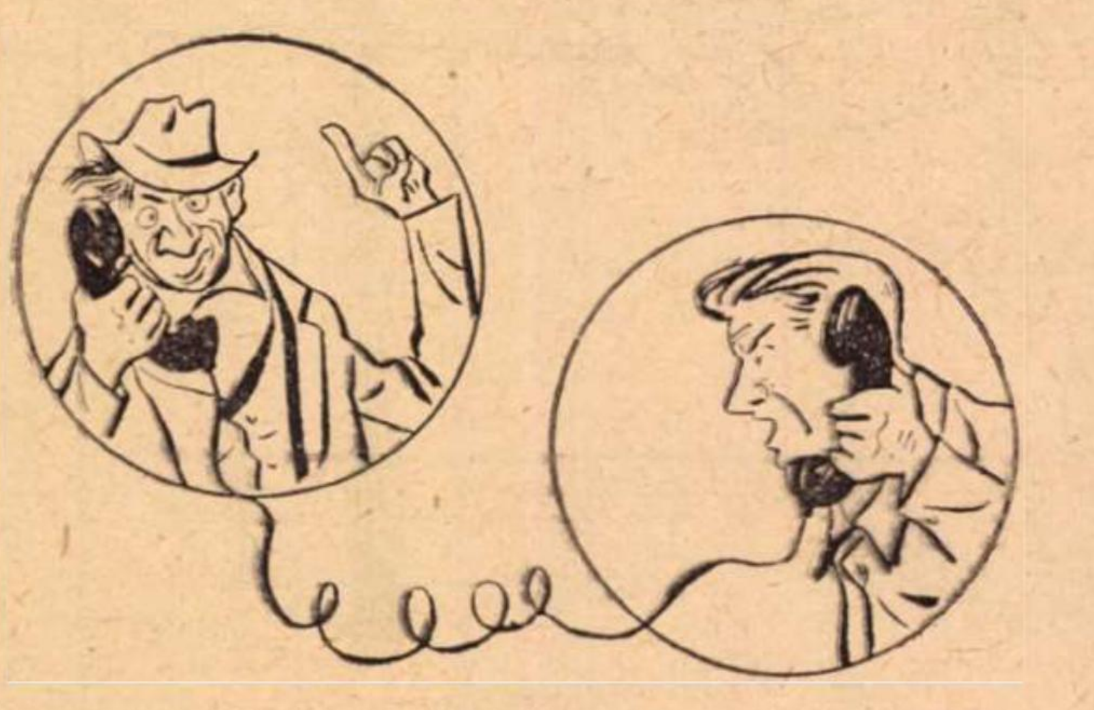

— Nézd, milyen friss a Jani!
— Pszt! Asszony van a dologban! ... A téesz-elnöknő nagy patáliát csapott a késedelem miatt ...

Tavaszi járműkarbantartás

A telefon nem televízió

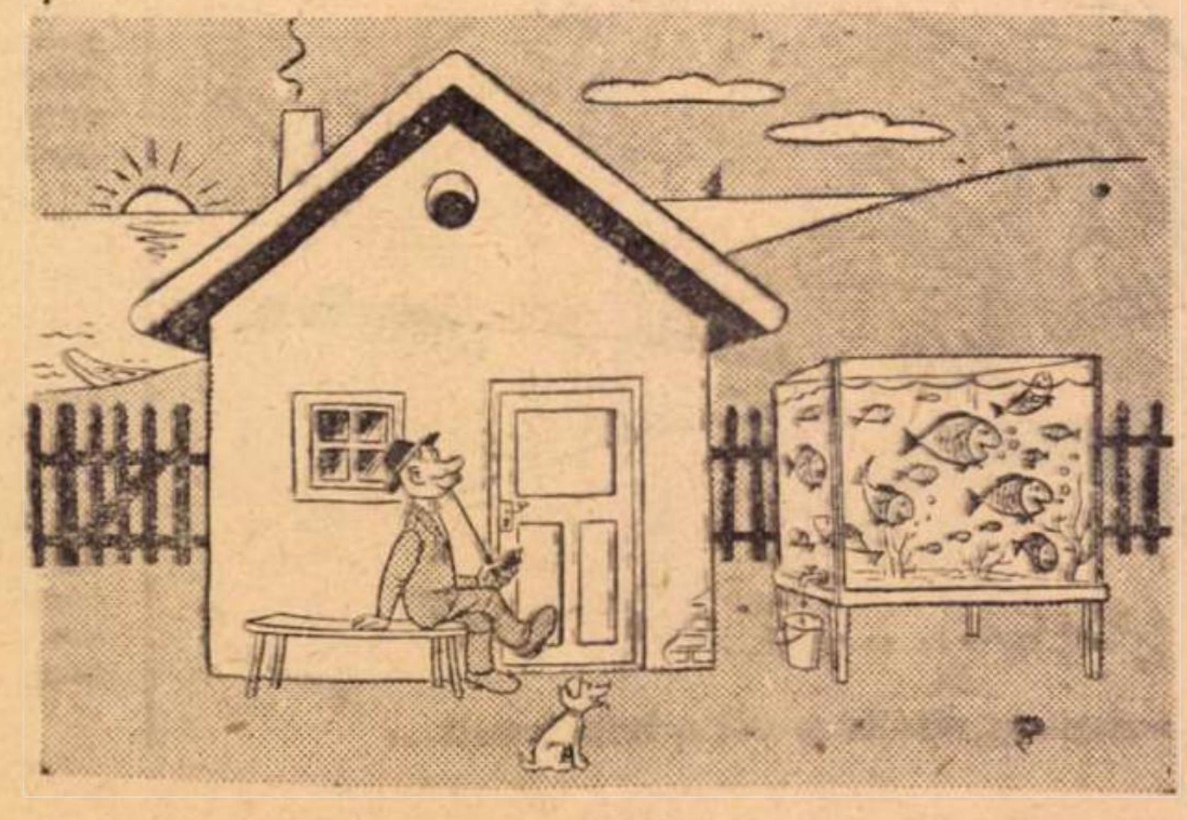

— Súlyos betegen fekszem otthon, nem tudok bemenni, hukk...

— És mitől csuklik?

— Biztos emlegetnek benn, mert hiányzom a szaktársaknak...

Halászati szövetkezeti tag háztáji gazdasága

A Lemezárugyárban láttuk

Indokolt kérdés

A Lemezárugyár játék-teknősbékát gyárt.

Ludas Matyi: Mi az, teknőske? Hát veled nem a versenytáblán találkozom?

Teknős: Ott már nincs rám szükség, nézzen a táblára!

Ezért van hóvégi hajrá

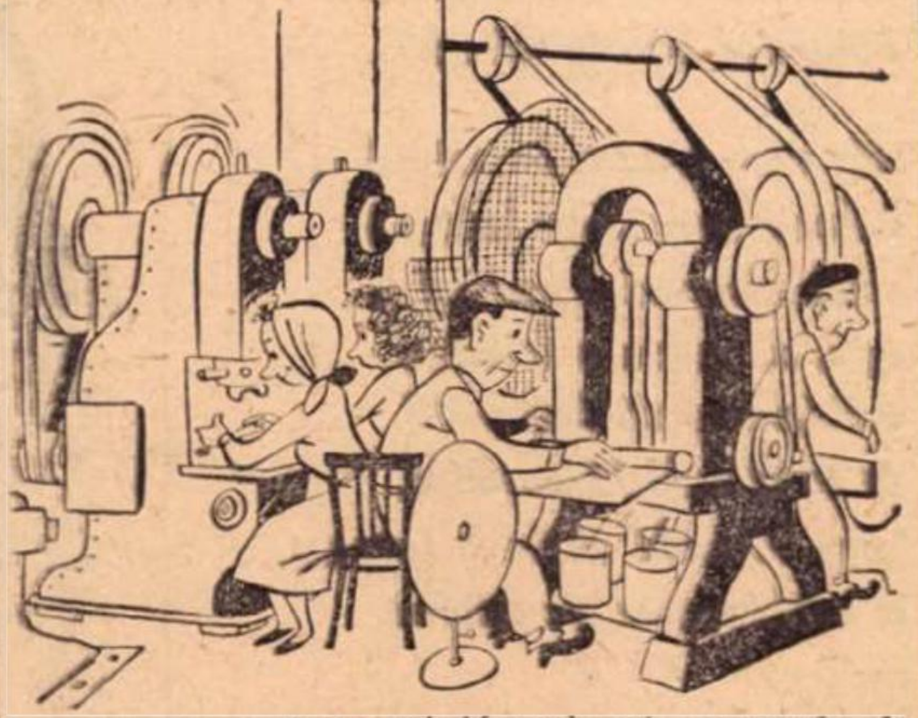

A diavetítő: Maguk nem ismerik azt a közmondást, hogy kétszer ad, ki gyorsan ad?

Az égő: Nem kérem, mi azt tanultuk, hogy jobb későn, mint soha!

A közmondással nem kell visszaélni!

(Nagy a zsúfoltság a présműhelyben.)

— Az igaz, hogy mi jó emberek vagyunk, de ilyen kis helyen mi sem férünk el...

Darvas Szilárd:

TAVASZKÖSZÖNTŐ

Légy üdvözölve, olvasó,
remélem, megbocsátod azt,
hogy bejelentem a tavaszt,
bizony, a tavasz itt van újra,
versenyt dalol ezernyi húrja,
süt a Nap benned és feletted,
bejelentem, de nem haragszom,
ha nélkülem is észrevetted.

Mert jaj, a télből már elég volt,
oly gyakran nyilt okunk panaszra,
a decembert is túlhavazta,
ha itt-ott tán egy picit állt,
másnap magára licitált,
még a böröd is csupa viz lett
s ha hullt a hó, arcodba szállt,
nyelvedre ült, de ott se izlett,
bizony nem izlett senkinek,
nagyon fehér volt, meg hideg.

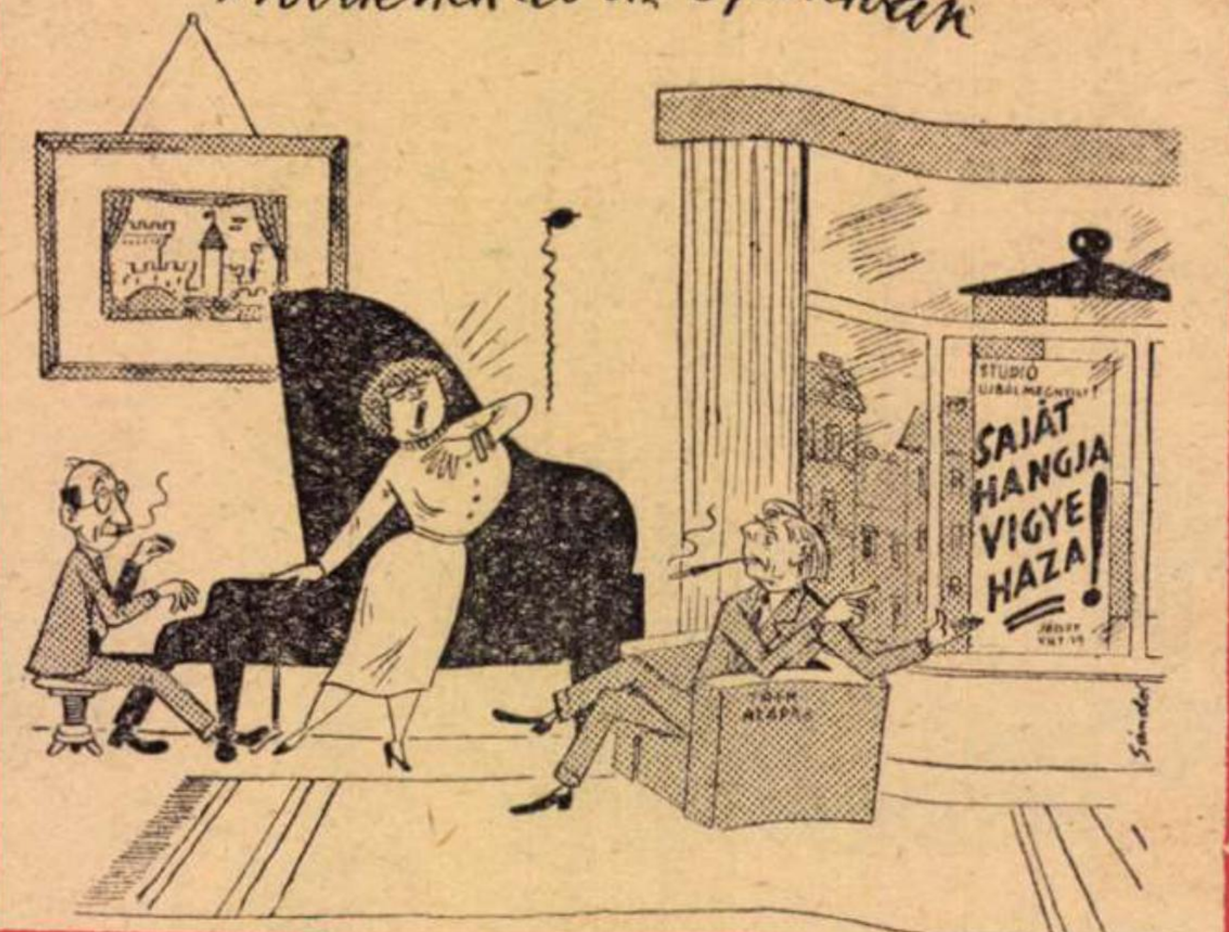
De most már vége, hagyjuk ezt,
talán még csak üzenve bár,
a természet üzembe' már,
és gyárt nekünk, amit lehet,
van bőven hozzá nyersanyag,
és mindmegannyi versanyag,
a szívünk újra megtanulja
azt, amit már-már elfelejtett,
s ha szerelemre int a muszak,
ott se csinálunk majd selejtet.

Hogy így lesz majd, megérzem azt
hisz láttam már egy-két tavaszt,
nála a napfény, szellő, hőség
mind elsőrangú jó minőség,
tőle kap földünk szebb ruhát
s ha itt-ott még belekotyogna,
leinti ő a februárt
s ha békén eztán sem maradna,
áthelyezi egy rendelettel,
ezerkilencszázötvenhatba.

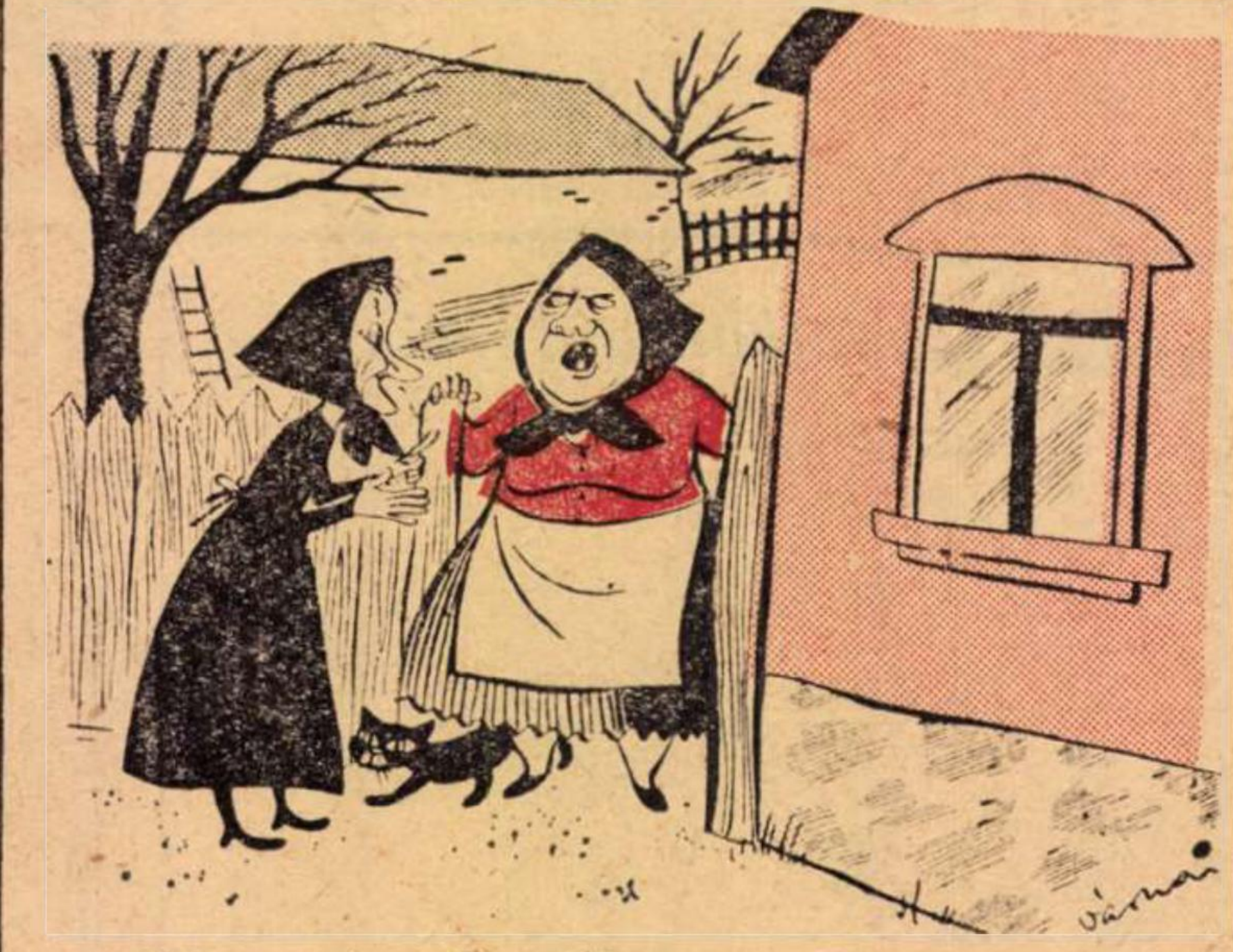
Tavasz, tavasz, tavasz, tavasz,
mi minden van e szó mögött,
mindig szép s mégsem ugyanaz,
hol napsugár, hol alkonyég,
reményt és vágyat hord a lég,
a természetben mindenütt
valami furcsa mámor ég,
dombok, folyók, hegyek, tavak
rád részegen rikoltanak
s az ég alatt, a föld felett
egymást nevetve kergetik
bolondos bárányfellegek.

Hát nem csoda, ha szived is
bolond tempóban kalapál
s félrecsapod a kedved is,
úgy, ahogyan a fejeden
a félrecsapott kalap áll,
és te is neki készülődsz,
hogy elkezdd végre a tavaszt,
a napfényt és az örömet
meg ezt
meg azt.

Próbaéneklés az Operában

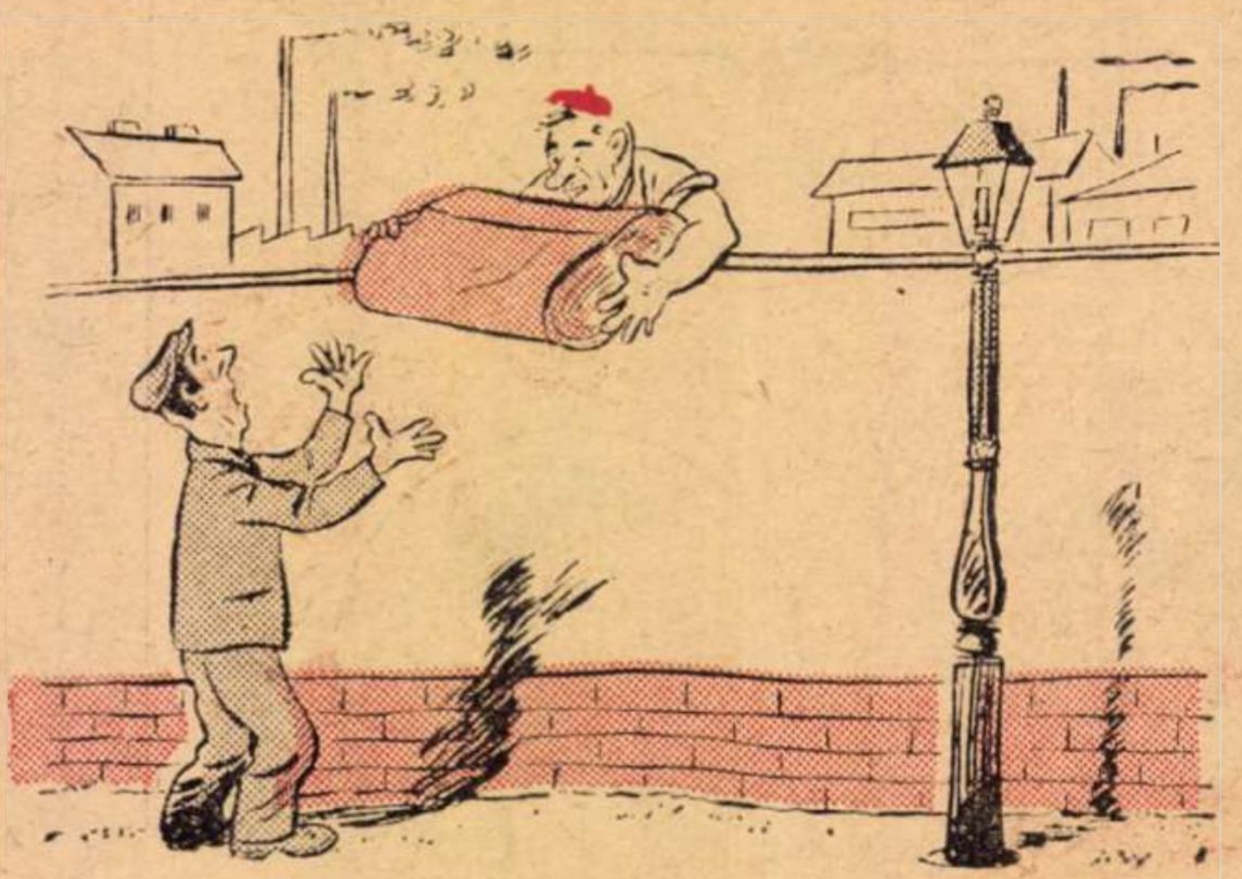

A „dolgos" kulák

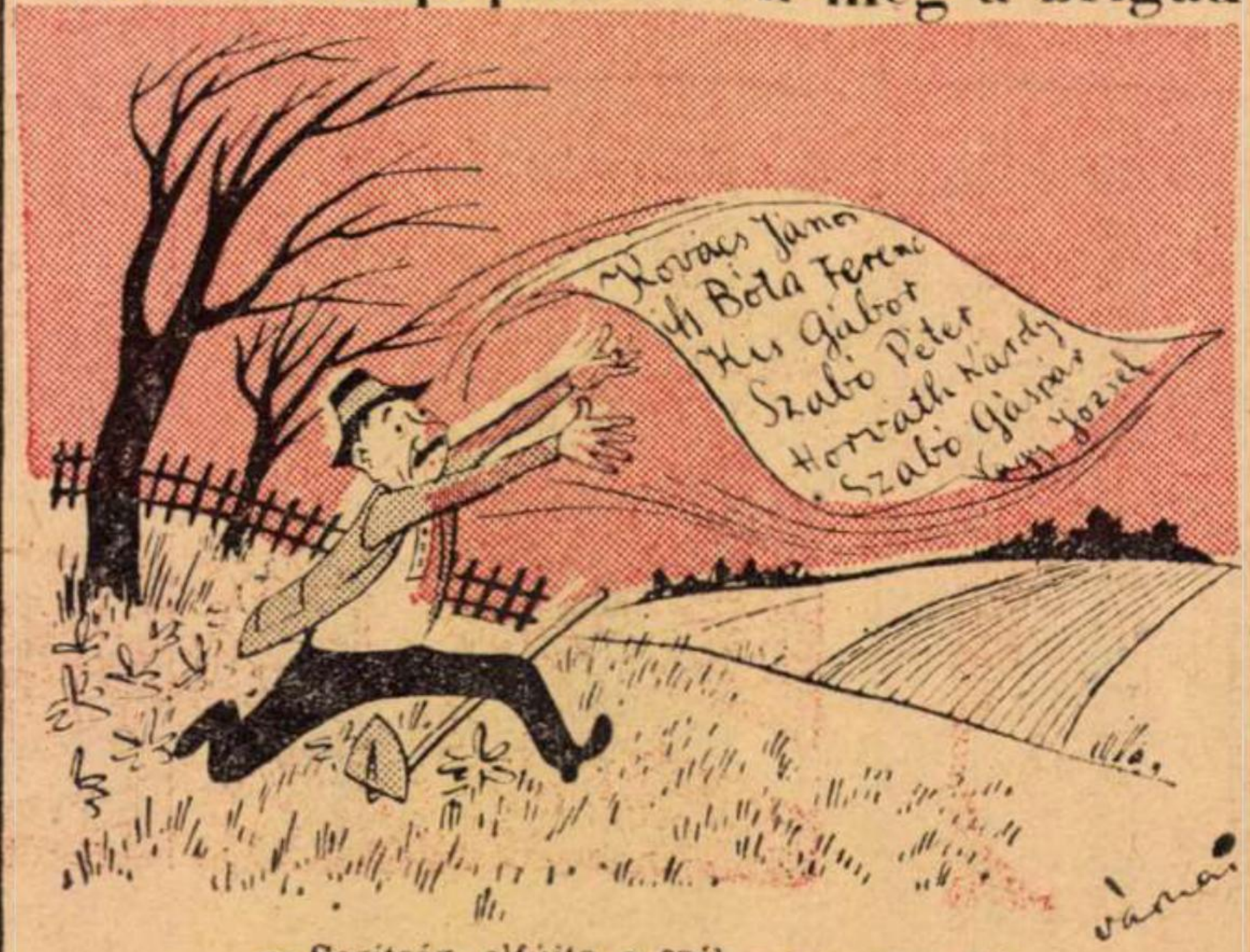
— Hol van a férje, Zsirosné?
— Tavaszi munkán... Most igyekszik lebeszélni a gazdákat a vetésről...

Ilyen „anyagmozgató"-nak nem szabadna lennie

— Lajos, itt az anyag, mozog!

Ahol csak papíron van meg a brigád

— Segítség, elfújta a szél a brigádomat!...

Egy műkedvelő jegyűzér

Félórás hősies sorbanállás után szereztem a legnépszerűbb filmhez két jegyet, középen a tizenkettedik sorban, amilyet a pénztárosnő csak a legkedvesebb fogyasztónak szokott juttatni. Az előadás napján derült ki, hogy aznap estére fontos értekezletre szólít a kötelesség, tehát a mozit le kell mondani. Kínálgattam fűnek-fának a jegyeket, de senkisem akarta átvenni a nehezen szerzett ritka kincset. Úgy látszik ezen az estén mások is értekeztek.

Szerencsére kaptam egy baráti tanácsot:

— Eredj oda délután a pénztárhoz. Boldogan átveszik a jegyet, ne hagyd elveszni a pénzt!

A mozi előcsarnokában korlátok között hosszú sorban kígyózott a tömeg. Igazam tudatában egyenesen a kígyó fejéhez léptem. Óriási zúgolódás robbant ki:

— Álljon a sor végére! Micsoda disznóság! Vége a protekciós világnak!

Fölényesen mosolyogtam. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy ebben a mosolyban a fölénynek és az igazság erejének a verőfénye csillogott.

— Nem vásárolni akarok estére jegyet, — hanem eladni! — mondottam és mint győzelmi zászlót lobogtattam meg az előttem állók orra előtt a két halványzöld jegyet.

Olyan moraj támadt, hogy egyszerre átvettem a népszónokok kimért, fontoskodó, de mégis gyujtó hangját:

— Elvtársak! Az utolsó előadásra szól a jegy, tizenkettedik sor közepén!

Húsz kar emelkedett a levegőbe, csupa lelkes szavazat mellettem. Egy fürge nő kibújt a korlát alatt és rátette a kezét a jegyre. Jelképesen lefoglalta. A sor végéről megszólalt egy lódenkabátos:

— He! A Csárdáskirálynőhöz nincs három jegye vasárnapra?

Válaszra nem méltattam, a nővel vettem fel az üzleti tárgyalások fonalát.

— Hogy adja? — kérdezte a nő és mustrálni kezdte a jegyeket.

— Darabonként 6.70. Amennyiért vettem.

Gyanakodva mért végig. Aztán olyan alapos bizalmatlansággal vizsgálta a jegyeket, mint egy gyakorlott villamosellenőr.

— Ez ma estére szól? Tavaly a Népstadionban ránksóztak két érvénytelen jegyet drága pénzért!

— Ezek a feketézők! — jegyezte meg a lódenkabátos.

Mindenki rámnézett. A pénztárablakban egyre több és több tábla jelent meg „elfogyott, elfogyott." A látszat ellenem szól. Meneküljünk. De a nő kikotorászott a táskájából egy bankjegyet.

— Adjon vissza egy százasból.

— Nincs apróm — szóltam, mire a pénztárablakhoz nyomult, de megtorpant a mindent elsöprő felháborodás orkánjától.

— Menjen vissza a helyére! Micsoda trükk ez!

— Csak váltani akarok!

— Azzal is feltartja a pénztárt!

Vevőm leltározni kezdett a retikül mélyén. Forintosok bukkantak fel, egy, kettő, tiz . . . tizenegy . . .

— Tizenegy forint ötvenem van!

— Nem baj, tessék ideadni. A többit majd megkapom elsején.

Ebben megegyeztünk. A nő elrakta a jegyet, én zsebrevágtam a pénzt. A tömeg undorral nézte a jelenetet. Igyekeztem kiosonni, és már az ajtóban voltam, amikor a lódenkabátos általános helyeslés közben utánam szólt:

— Bezzeg az ázsiótörők tudnak jegyhez jutni!

Stella Adorján

Vinaigrette

Amikor a multkor kiestem a villamosból és rámlépett egy közepes nagyságú ló, kicsit elszédültem. Hipochonder lévén, kutattam a szédülés okát és rájöttem, hogy csakis télvégi vitaminhiány miatt veszthettem el egyensúlyomat. Ennélfogva elhatároztam: célszerűbben fogok élni, illetve tudományos alapon étkezem majd. Nem fogom többé csak úgy vaktában magambatömni a bécsiszeleteket. A kőműves sem dobálja egymásra az építőanyagot, ha felépít egy házat.

Egyik nap azután, amikor az ebéd már nem volt sehol és a vacsora még nem volt sehol, úgy éreztem, hogy teljesen üres vagyok belül. Ez volt az alkalmas pillanat. Pontos és kimerítő útbaigazítást új táplálkozásügyi intézetünkben, a szentistvánkörúti ABCD-büfében kaptam, ahová konzultációra siettem. Elsősorban megkérdeztem a steril bóbitába öltözött tanársegédeket, hol kell a vizsgálathoz levetkőzni. Nem kellett levetkőzni. Megmondták, hogy a tudományos kiszolgálókarnak már olyan nagy gyakorlata van a diagnosztikában, hogy elegendő nekik csak félszemmel rápillantani a belépő betegre és máris megállapítják, kinéz-e belőle egy négyforintos kaszinótojás, vagy csak egy pohár szódára jött ivókúrázni az illető. Ennek ellenére megmondtam, hogy elszédülök, ha néha kiesek a villamosból. Nézetem szerint ilyen határozott adatok birtokában könnyebben állapitható meg, hogy szervezetemből a zeller hiányzik-e, vagy a cékla. Elképzelésemmel ellentétben kedvesen végighallgatták panaszomat, de aztán a falhoz állítottak. Ott ugyanis rajzos grafikonok hirdetik a különböző foglalkozási ágak vitaminszükségletét. Végignéztem valamennyit, de magamat nem találtam sehol. Sem óvodás gyermek, sem tanuló, sem ülő, vagy üdülő dolgozó, sem nehéztesti, sem középnehéztesti, sem mezőgazdasági dolgozó nem vagyok. Én egész nap járom a várost és szervezek, aminélfogva semelyik kategóriába nem vagyok besorolható.

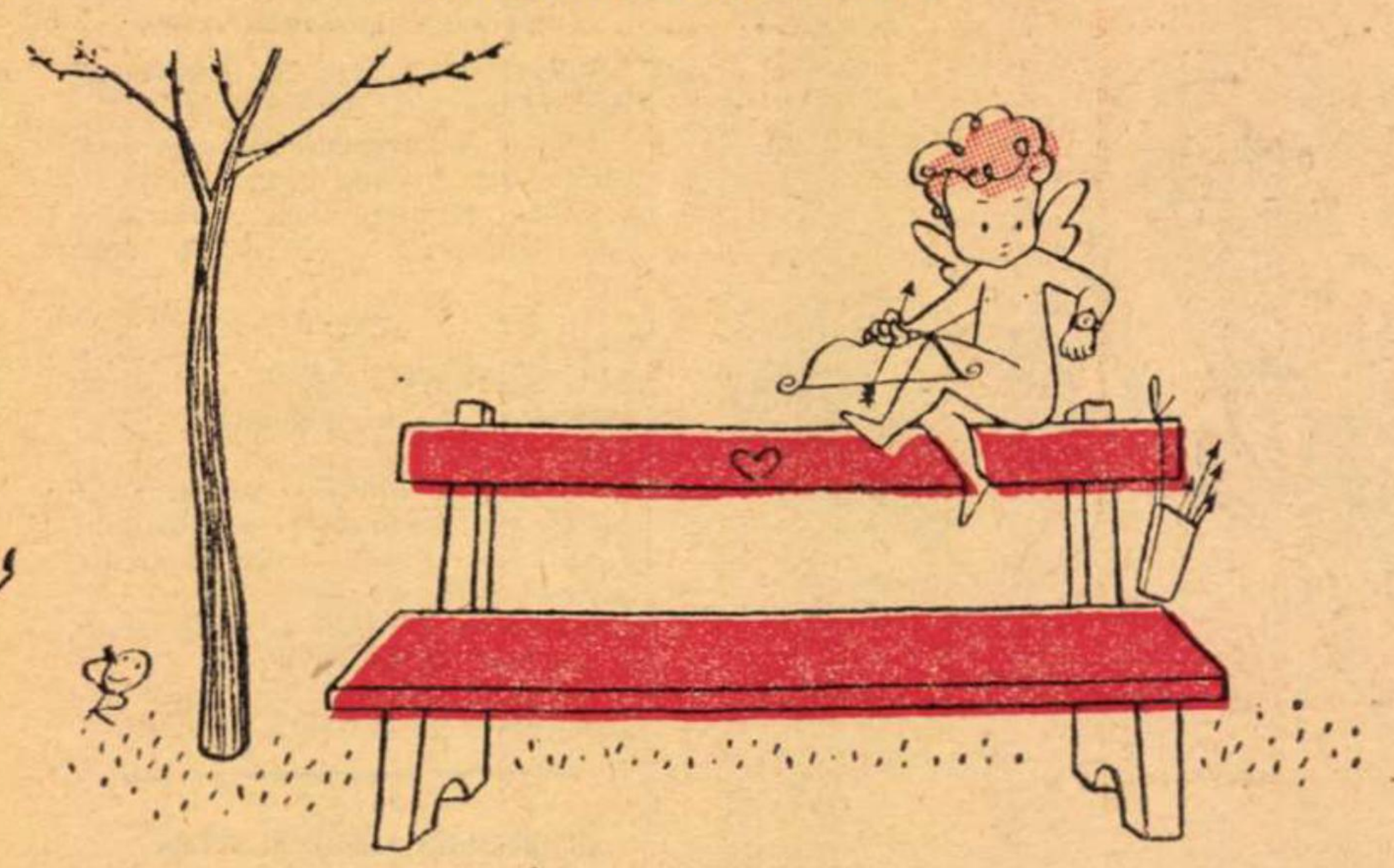
Körülöttem mindenki jóizüen falatozott. Határozott, lajstromozott kategóriába tartoztak, én meg úgy lézengtem közöttük, mint egy pária, akinek mindenre étvágya van, noha egyik kategóriába sem tartozik.

Ezen elméleti óra alatt nagyon megéheztem és ezért hirtelen úgy döntöttem, hogy mégis vaktában fogok enni összevissza. Kértem tehát egy vegyestálat valamennyi vitaminnal A-tól Z-ig, utána citromos krémet, hozzá vitaminízű szörpöt és hogy kúrám hézagmentes legyen, rendeltem egy vinaigrettet, amiről, ha nem tudtam volna biztosan, hogy vinaigrette, azt hittem volna hogy leveszöldség. Amikor este hazamentem, nem estem ki a villamosból. Világos, hogy ezt a vinaigrettenek köszönhettem.

Albán Frigyes

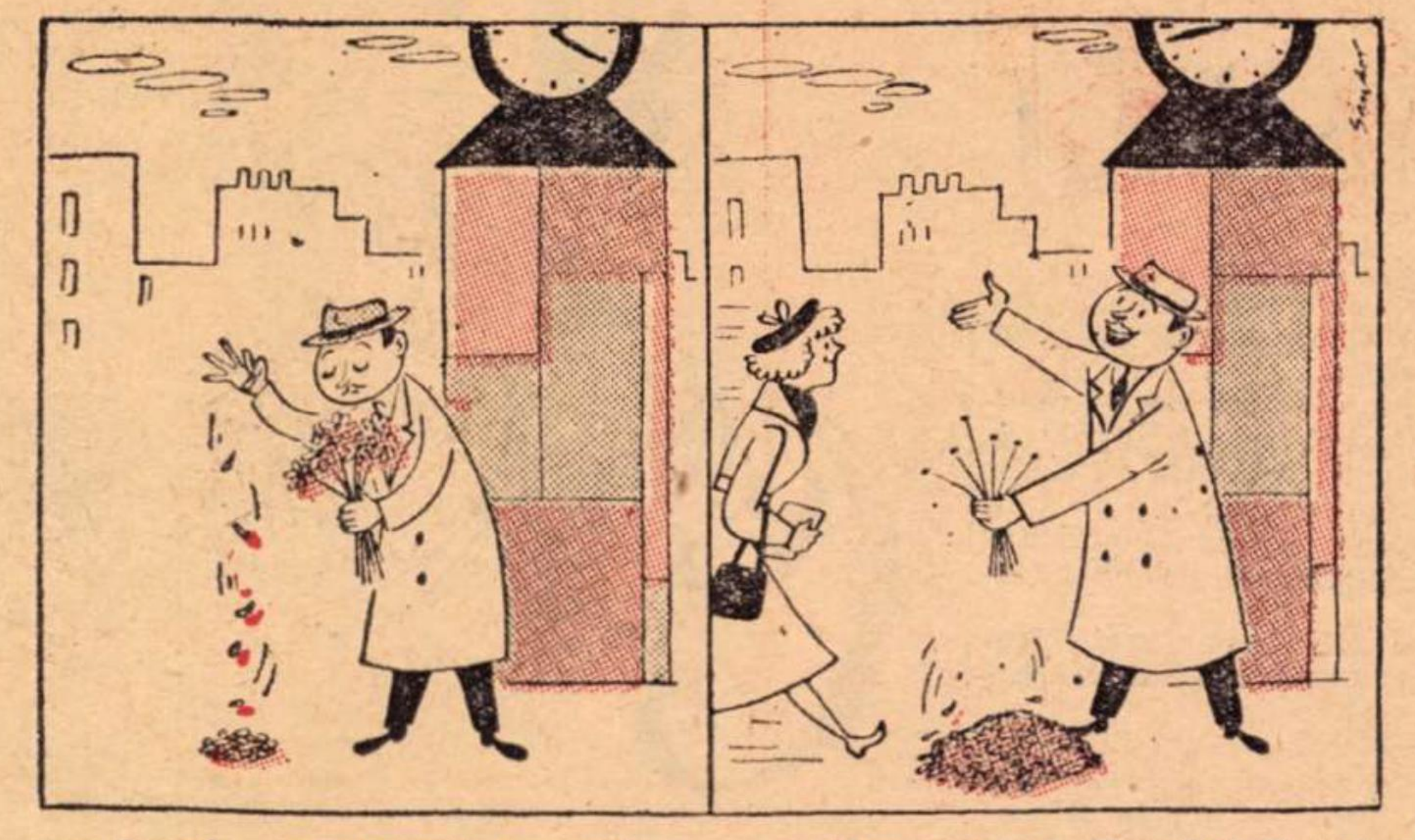
Tavaszi oldal

Türelmetlen Ámor

— Meddig várjak még?

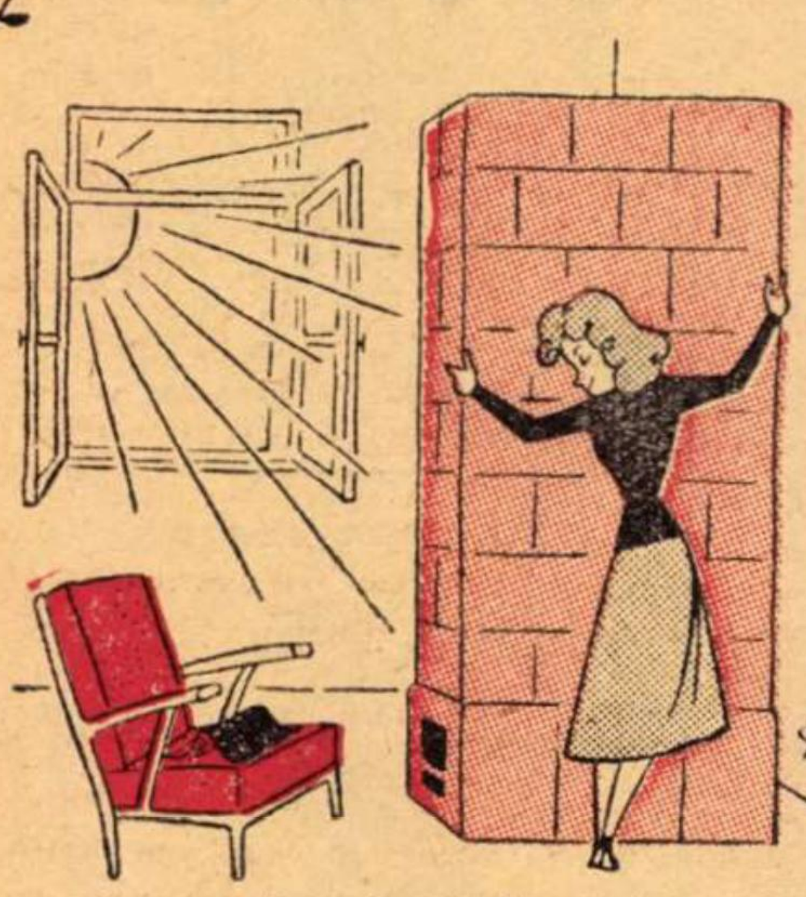
Hétkor a Nemzetinél

— Szeret... nem szeret.. szeret... nem szeret...

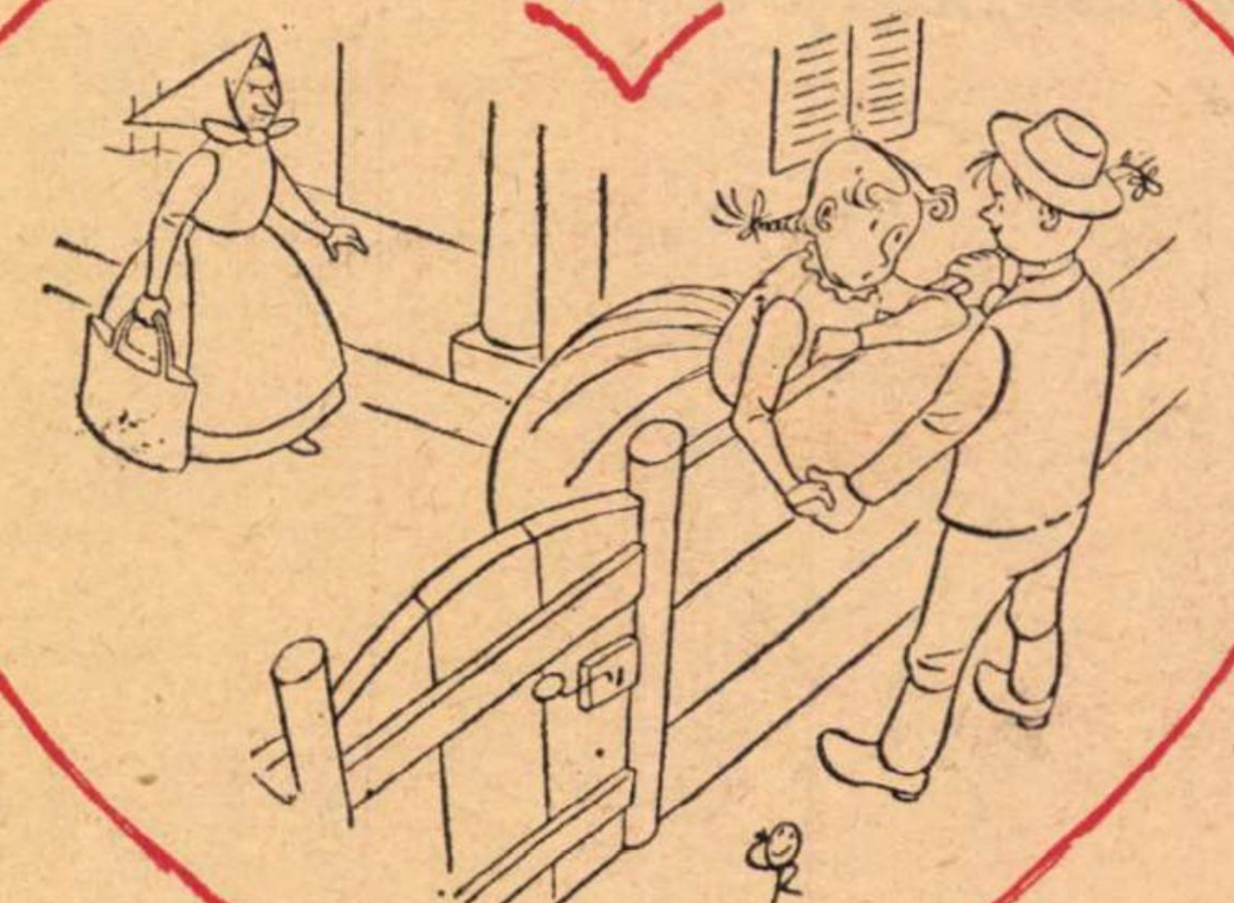
— Végre megjött, Mancika! Tessék, ezt magának hoztam!...

Unva-unt tél után

— Na, végre meleg van!

A kislány óvatos

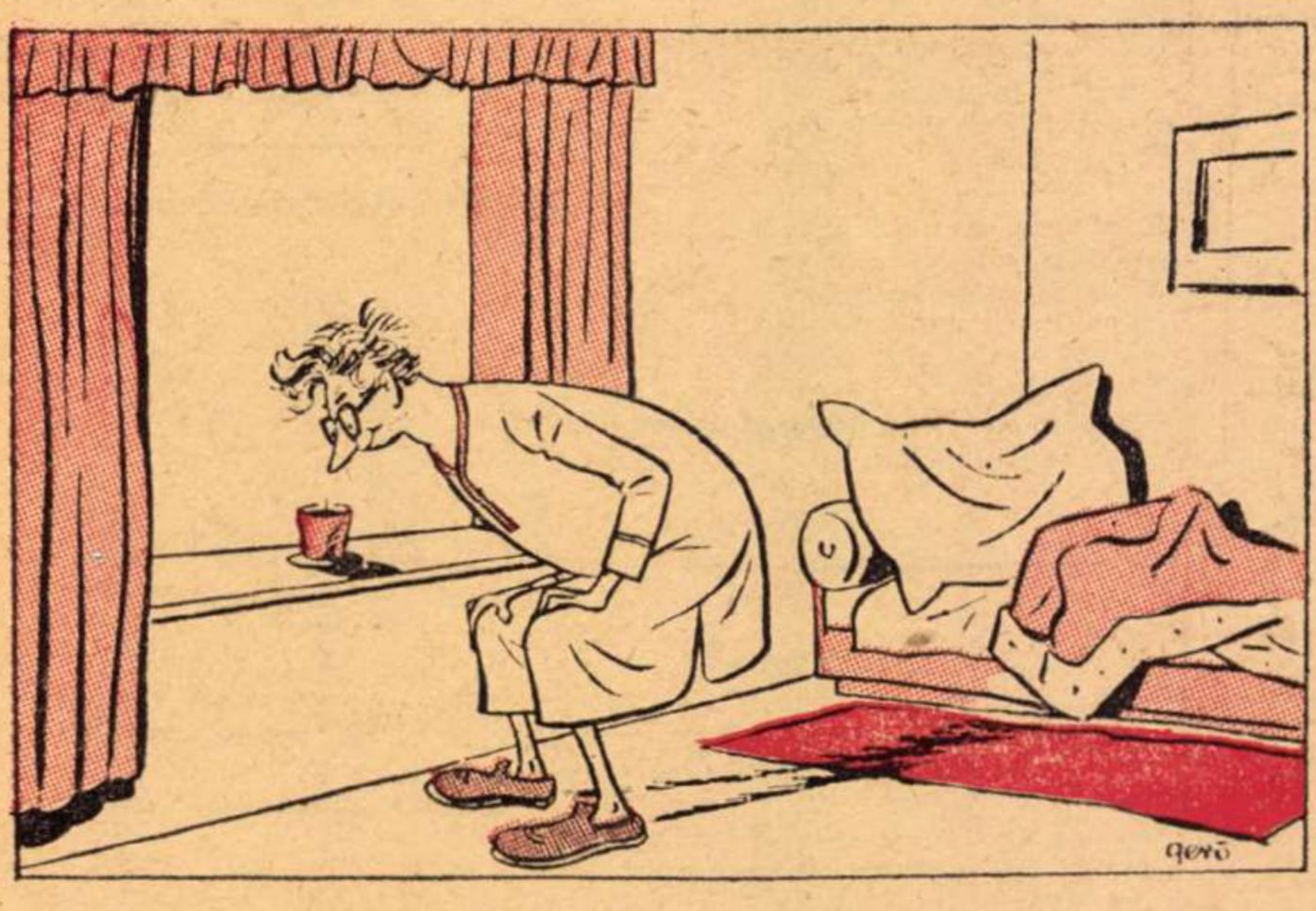
— Jön az édesanyám! Beszéljünk a legeltetési bizottságok munkájáról...

Babonás harkály

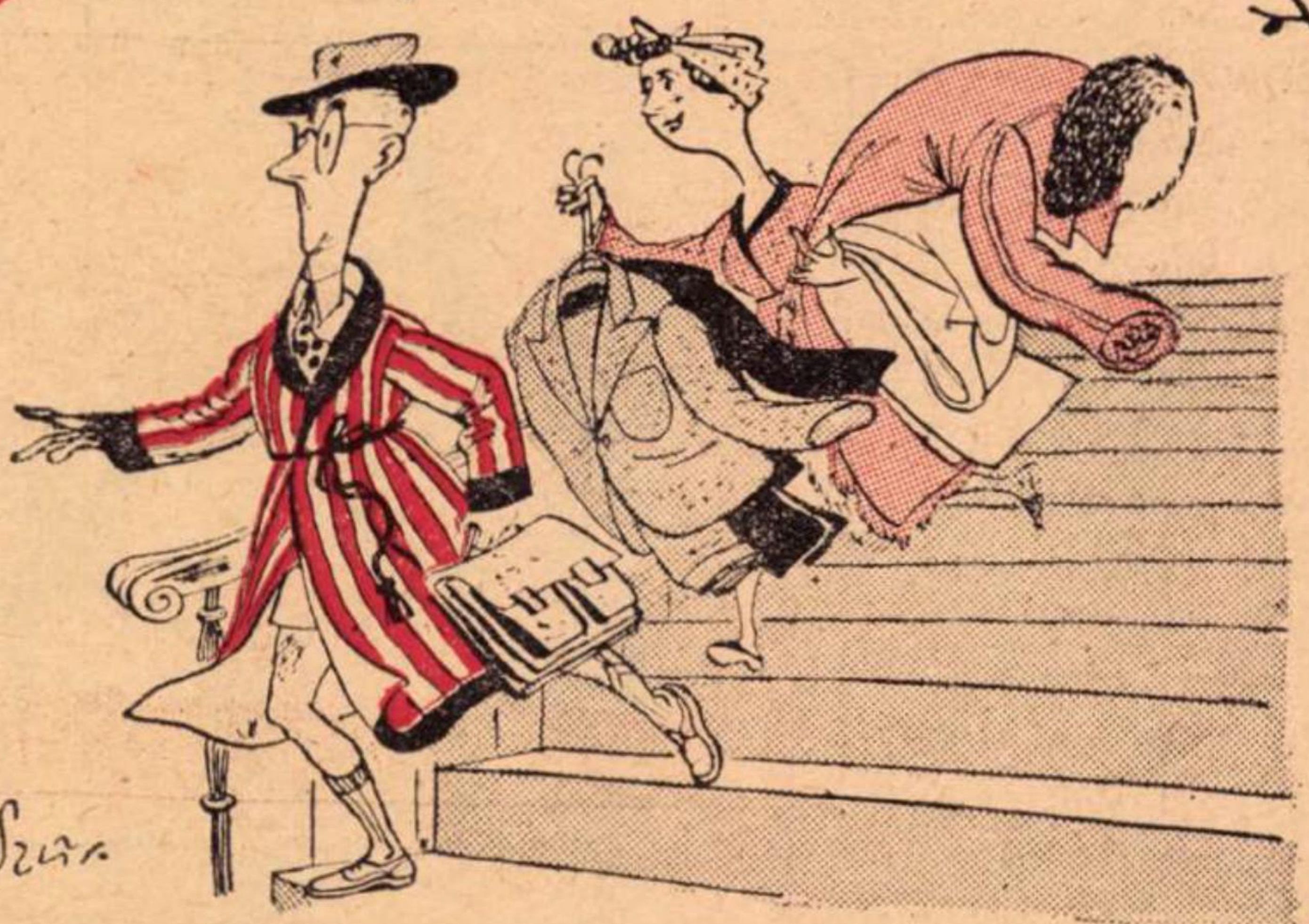

— Itt a tavasz! Lekopogom!

Itt a tavasz!

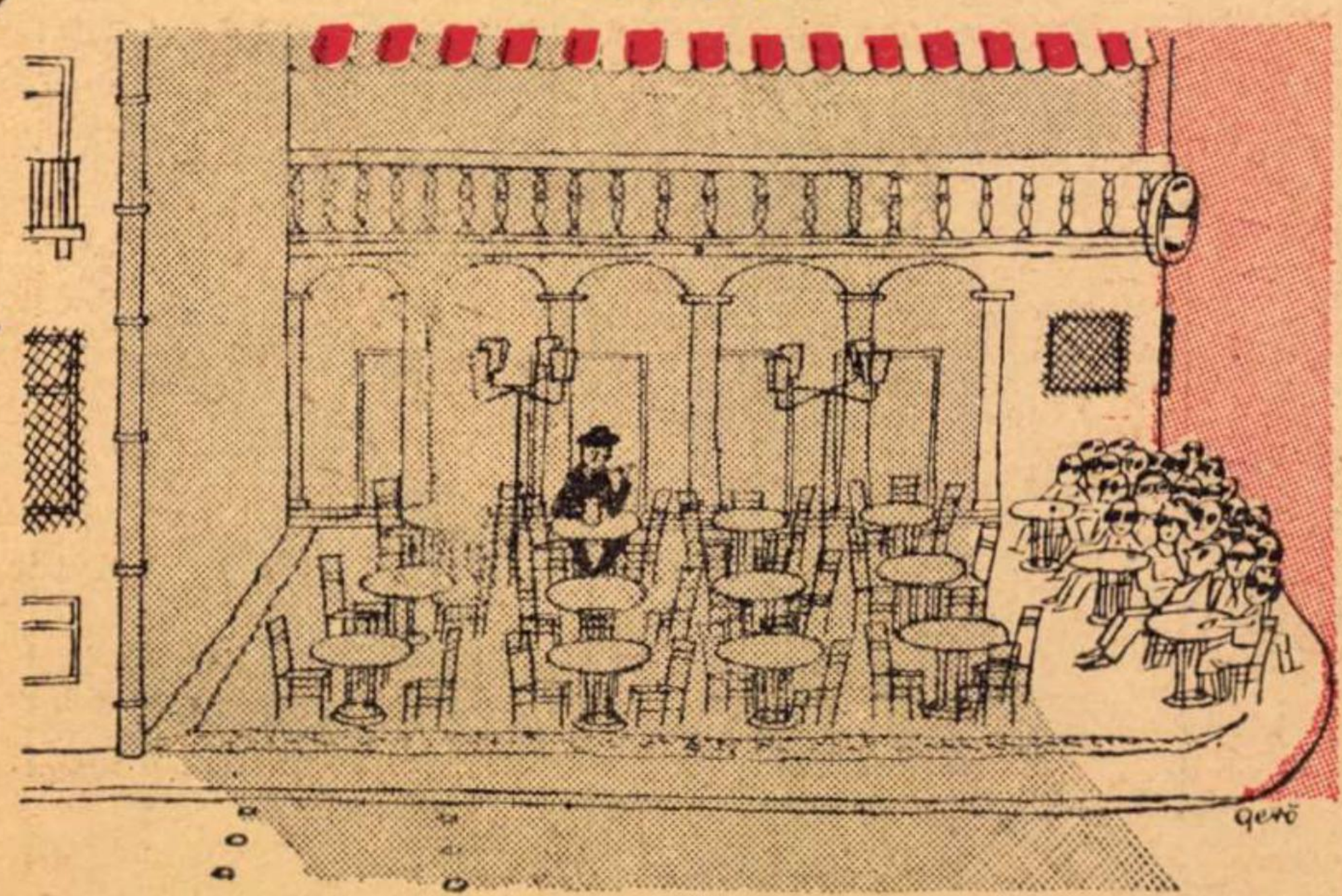

Ilyen az idei április

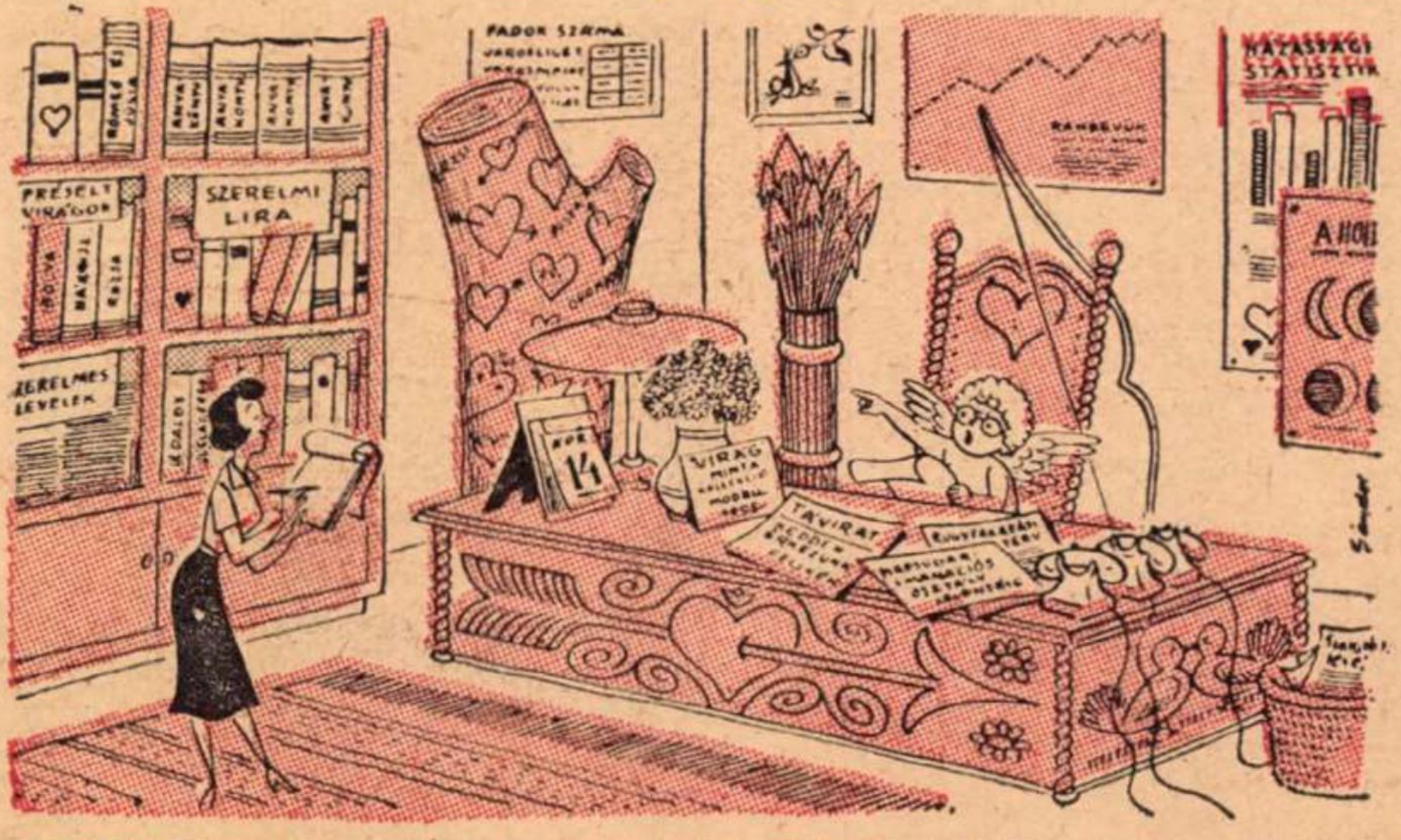

— Majd odalent meglátom, hogy mit veszek fel...

A különc

Ámor vezérigazgató rendel

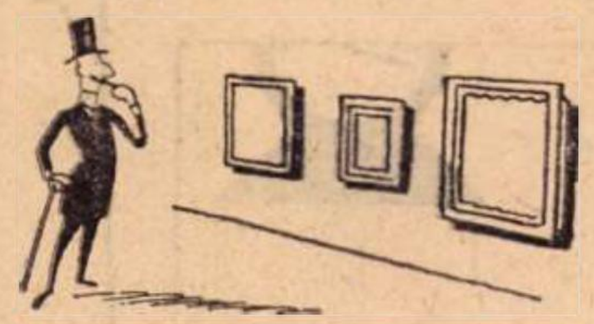

— Irja kérem: A májusi csúcsforgalomra való tekintettel kérünk terven felül két vagon nyilvesszőt....

A HUMOR MESTEREI

Mikszáth Kálmán:

Magyar Maecenas

Roskovics Ignác szentképei közül a *Nepomuki szt. János* volt az utolsó.

— Azért festettem meg — mondá —, mert Nepomuki úr volt az egyetlen gentleman, aki a női titkot ki nem fecsegte.

A kép nagyon tetszett, s általános elragadtatással beszéltek felőle.

A fiatal művésznek maga Trefort is gratulált, mikor a Műcsarnokban találkoztak.

— Nagyon szép a kép. Elragadó.

— Ne engem dicsérjenek, kegyelmes uram — mondá Roskovics szellemesen —, hanem a pécsi püspököt szidják.

Még be sem teltek Nepomukival, már egy új képet állított ki Roskovics, mely most is ott függ a tárlaton: a *Pici piros alma.*

Egy szöszke, pikánsarcú parasztmenyecske almákat tart a piszkos, kék kötényében, az egyikbe bele is harapott, s látszik a szép, gödrös arcon, hogy egy kicsit bo-borízű. Gyönyörű menyecske, igazi szőke Blaháné.

A kép, mint Roskovics minden képe, nagy szenzációt csinált, s csakhamar híre terjedt az újságokban, hogy el van adva.

Mihelyt az újságokban van benne, mindjárt ki lehet találni, hogy ki a vevő?

Ej, no!... Vagy Wahrmann, vagy Zichy Jenő!

Ezúttal Zichy Jenő volt.

Telepy, a nagy szellemi kufár ott keringett egy fényes délben a sok nép között, midőn megpillantja Zichy Jenőt a szőke menyecske előtt, s ez önkéntelen felkiáltás szalad ki a Zichy száján:

— Oh, be gyönyörű teremtés.

— Parancsoljon vele a gróf.

— Mibe kerül — kérdé a gróf.

— Csekélység ez excellenciádnak.

— Akkor hát küldje a szállásomra.

S ezzel tovább fordult a gróf, Telepy pedig nyugodt lelkiismerettel tette rá a cédulát a képre, hogy „El van adva."

Az újságok, a szokás szerint, hozták a nevét a Maecenasnak, egyik a másik után, hogy a *Pici piros almát* megvette.

S az olvasók megilletődve sóhajtottak föl, mint mindannyiszor:

„Mégis csak derék ember ez a Zichy. Hiába csúfolják. Ott van mindenütt, ahol kell."

De legjobban örült meg a hírlapi közleménynek maga a művész, ki már a zsebében érezte a ropogós ezrest, mert annyit mondott a kép áraul. Csak azon tűnődött még, hogy ugyan aprópénzben fizet-e Zichy, vagy egy bankóban? Mert ki az ördög tudja azt akkor felváltani?

Jön ezenközben, hogy a művész találkozik az utcán a gróffal.

A gróf mohó örömmel siet hozzá:

— Éljen a haza! Gratulálok önnek. Charmant. Nagyon csinos.

— Mi, kérem alássan?

— A menyecske.

— Igen... olvasom, hogy már excellenciádé.

— Még nem — szólt a gróf hamisan kacsintva —, még nem, de igaz, emlegettük tegnap Telepyvel.

— Hogyan, hát még nem fait accompli? — kérdé a művész kelletlenül.

— Diable! Hiszen még a lakását sem tudom.

— Kinek a lakását? Az enyémet vagy Telepyét?

— A magukét? Hát miről beszél ön?

— Hát a képről, kegyelmes uram.

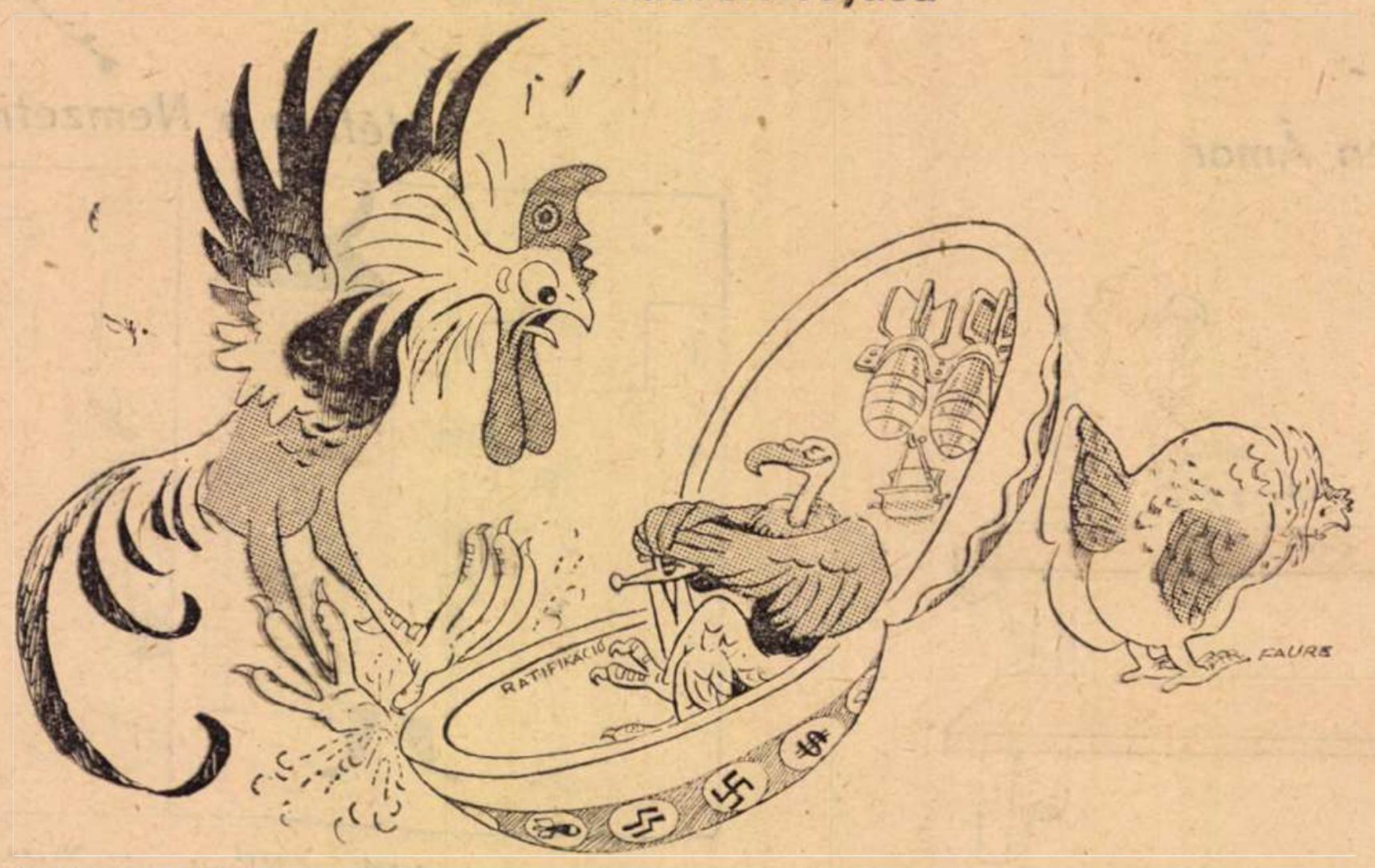
— Úgy? Én meg a modellről beszélek.

— Hát nem vette meg a képemet?

— Eszem ágában sem volt. Nekem a modell tetszik. Oh, ez a Telepy... ez mindig szórakozott!

Igy hallottam elbeszélni ezt a kis históriát. Igy igaz ez!... Ilyenek nálunk az úgynevezett Maecenasok!

Párizs húsvéti tojása

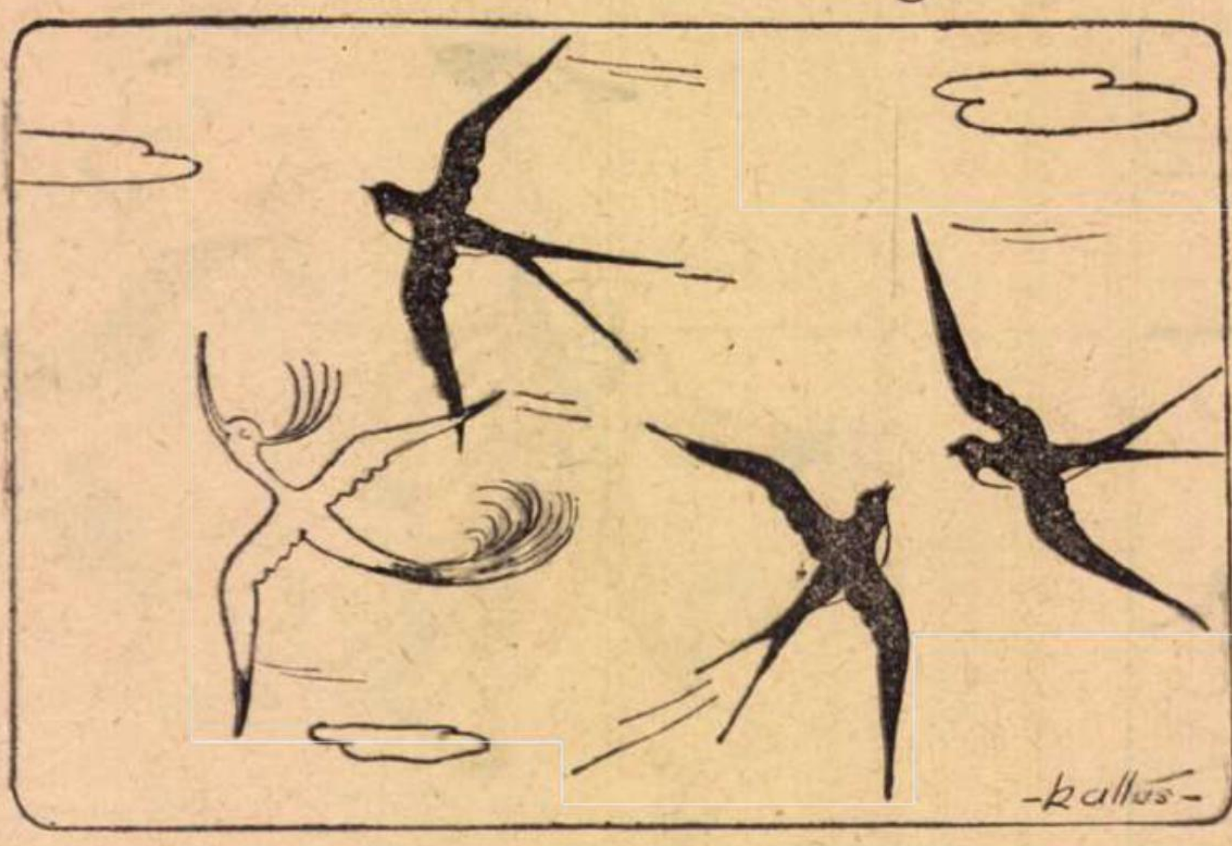

Ez aztán „kifogás"

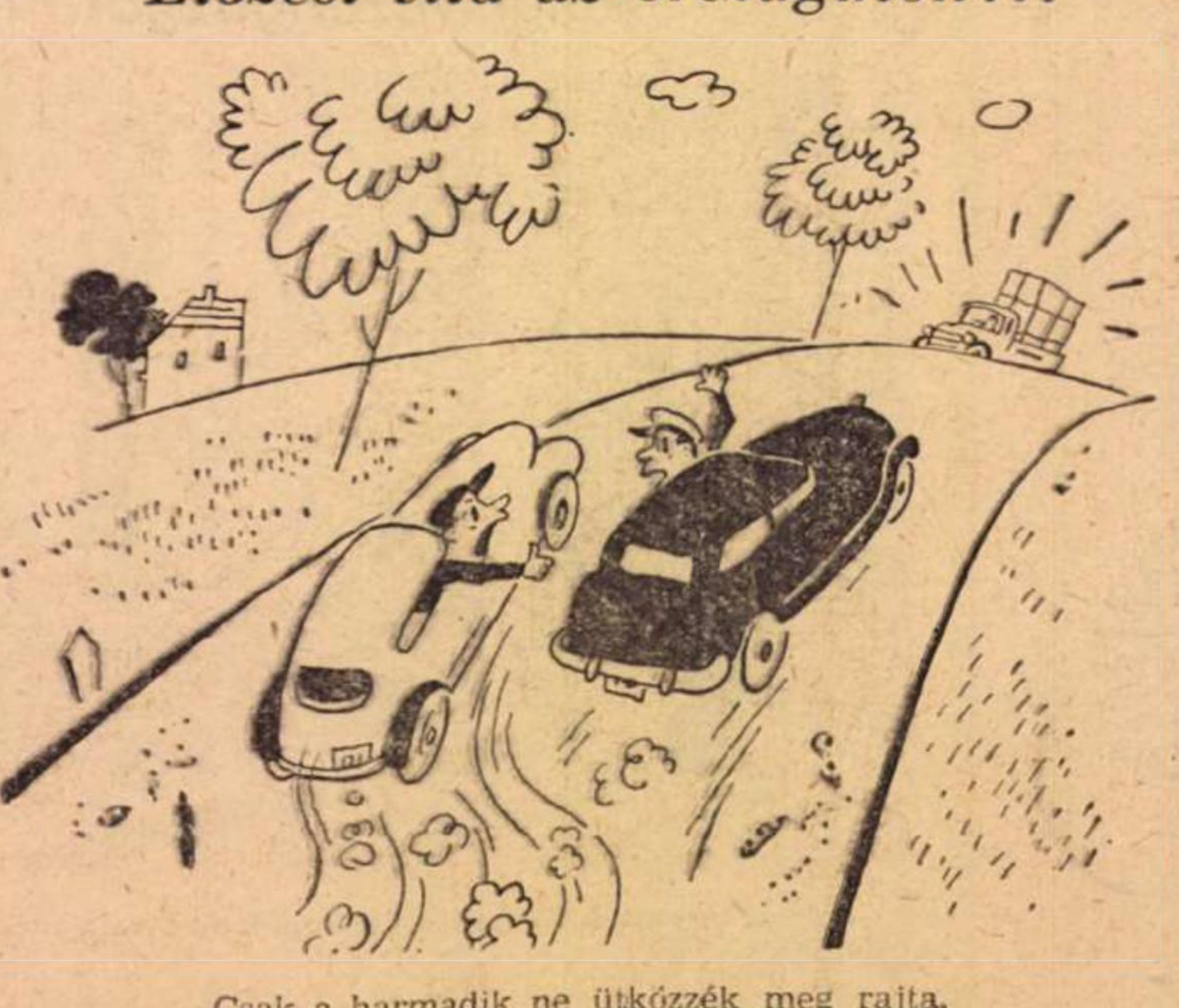
— Micsoda pech! Épp azt a halat húztam ki, amelyik olvasta a rendeletet...

Egzotikus házasság

— Nézd milyen csinos feleséget hozott magával Afrikából...

Előzési vita az országúton...

... Csak a harmadik ne ütközzék meg rajta.

LEGÉNYSZÁLLÁS

Hegyoldalban, forrás tövén...
Hófehér faház.
Nótás kedvű ifjú legény
Lakik benne száz.
Esténként a kapu előtt
Népes lesz a pad,
Hegedű szól sok-sok ajkon
Vidám dal fakad.

Hegyoldalban, forrás felett
Másik, kis lak áll.
Lányok lakják, ki-kinéznek
Szárnyas ablakán.
Legénydalra lánydal csendül,
Pendül a gitár,
Zeng az ének, zúg az erdő,
Zeng a messzi táj.

Tudós legény ül az ágyán,
Bosszantja a zaj.
Nem halad az olvasással,
Biz, ez öreg baj.
Zárva minden, ajtó-ablak,
De fából a fal:
Nem bújhat el, minden zugba
Beszökik a dal.

Ám egy szép nap új leány jött,
Piros, kékszemű.
Szája pipacs, omló haja
Arany őszi fű.
S mikor az új leány dala
Szállt a fákon át,
Tudós legény kinyitotta
Poros ablakát.

Kinyitotta az ablakát,
Majd az ajtaját,
Ki is ült a pad végére
Honnan messze lát;
S ettől kezdve minden este
Üres volt a ház:
Nem kuksolt benn egy legény sem,
Kinn ült mind a száz.

Bede Anna

Szolgálatkészség

Az Alföldön történt. Szép tavaszi nap volt, traktorok dübörögtek a földeken. A kint dolgozó téesz-tagoknak, meg a traktorosoknak egy kis szamárvontatta kordén vitték az ebédet. A kordé mellett szép fiatal lány baktatott és irányította a szamarat.

Az egyik traktorosnak a szívszerelme távolabb dolgozott, a palántázóknál. Amikor a kislány átadta az ebédjét, s indult volna tovább, a traktoros megkérdezte tőle:

— Úgye a palántázókhoz is elmégy?

— El hát — mondta a lány.

— Akkor megkérnélek egy szívességre, ha megtennéd!

— Szívesen megteszem.

— Ismered úgye Kovács Julist?

— A szőkét?

— Azt! — mondta a legény. — Ezt add át neki a nevemben, mert én csak estére érek oda!

Avval elkapta a lány derekát és meg akarta csókolni. Hogy azt a csókot adja át Kovács Julisnak.

— Adja át inkább a szamaramnak — hárította el a megtiszteltetést a lány, kicsúszva a legény karjaiból. — Mert az még nálam is hamarabb ér oda!

A humor könyvéből

NAGY EMBEREK NAGY TÉVEDÉSEI

(Mottó: „Ha nem volnának nagy tévedések, nem volnának nagy igazságok sem")

Voltaire: Ki az a Shakespeare? Részeg paraszt, semmi más!

Heine: Weimarban él egy öreg idióta, úgy hívják, hogy Goethe.

Petőfi: A világ legnagyobb költője Béranger... Goethe nem költő.

Tolsztoj: Shakespearenél és Beethovennél csak a Shakespeare és a Beethoven rajongók bornirtabbak... Ki az a Goethe? Egy nagy senki!

Nietzsche: Plato — zavaros fecsegő, Schopenhauer — körmönfont kópé, Kant — dilettáns, Ibsen — tipikus aggszűz.

Jókai: A kritikus a költő inasa, a múzsák szobalánya.

Bernard Shaw: Egy nagy írót ismerek, s az — Bernard Shaw.

Diszpécserek vasárnapi sétája

Az utca réme

Az üzemorvos zavarban van

— Most nem tudom, hogy ezek rendellenes szívhangok-e, vagy a kovácsműhelyből hallatszik át a nagykalapács, amit tegnap költöztettek az orvosi rendelő alá....

Kulturfront

SZÍNÉSZEK

I.

A kétarcú ember

EGYIK ARC. Cimbora Tibor a színházban (ahová állandó fixfizetéses szerződés köti): szomorú, zárkózott férfi. Sokszor panaszkodik az epéjére. Nem szeret sokat játszani, mert — mint mondja — „gyorsan ég a fizikuma" : Cimborát utoljára akkor látták mosolyogni, mikor kollégája, Mocsári Géza beleesett a súgólyukba és megrepedt a sípcsontja.

MÁSIK ARC. Cimbora Tibor a filmgyárban (ahol tekintélyes mellékjövedelemre tesz szert): kifogyhatatlan mókamester. Egy zimankós őszi reggelen kisfiúnak öltözve jelent meg a külső felvételen. Apró falovat húzott maga után. A mellén parterli volt, a „gyár gyermeke vagyok én" felírással. A „Zenélő kövek" című vidám filmoperett legmegkapóbb részénél, amikor a kavicsbányában matató archeológustársaságot elönti a pusztító árvíz, Cimbora öt napig kacagva állt a mellig érő vízben. Gyakran lebukott a víz alá és a nők bokáját csipkedte, vagy békakuruttyolást utánzott, hideg víztől lila ajkaival. A filmgyárban szeretik Cimbora Tibor lelkességét és csonkának érzik azt a produkciót, amelyet nem aranyoz be jókedve, szívből fakadó, emberi humora.

II.

Az elégedetlen

Citrom Ervin 34 éves. Tejfehér, keskeny arca és kamaszos testalkata folytán már hat éve a Fővárosi Gyerekszínház tagja. Ez idő alatt sok szerepben volt komoly sikere. A „Fütyül a szél Késmárk felől" című történelmi drámában ő volt Szelim, a rodostói fiúcska, aki Mikes Kelement kikísérte a tengerpartra, hogy az ott kedvére hallgathassa a tenger mormolását. Szövege nem volt sok. „Vigyázz a lépteidre jó uram" — és effélék. De ahogy aztán elment és még egyszer visszanézett az agg Mikesre, abba a nézésbe bele tudta sűríteni, hogy ő már sejti, miket gondol majd Mikes Kelemen a hullámverés közepette. Legnagyobb sikerét a „Gyűjtsd a vadgesztényét!" című úttörődrámában aratta egy intrikus-szerepben. Ő játszotta Savó Jenőkét, az embercsempész és pausálgázzal visszaélő ügyvéd fiát, aki a gondjaira bízott vadgesztenyét tudatosan szétszórja és tüntetőleg marónit eszik a többi úttörő szemeláttára.

Mikor az eszpresszóban az asztalához léptem, éppen dupla rumot ivott a lurkó. — Mit játszol? — kérdem. — A „Hunyadi János gyermekkora" című darabban játszom, Igmándit, a kis Hunyadi csatlósát. — Jó szerep? — Áh — feleli keserű arccal — szöveg úgyszólván semmi, csak állandó rohangálás. Na szervusz.

III.

A stréber

Csépány Judit: Egy éve került ki a főiskoláról. Lelkes, fiatal nő, tanáros szemüveggel. Állandóan átéli a szerepét. Előadás előtt és utána is. A „Mámor" című üzemi tárgyú darab szünetében odamegy a békésen pletykálkodó színészekhez. — Mondjátok, nem láttátok a kis szerszámládát? — kérdi. Egy darabig mindenki hökkenten néz, míg rájönnek, hogy Csépány itt a szünetben is folytatja a „tanonclány" szerepét, akit a darabban alakít. A következő felvonásban minden színész a visszafojtott nevetéstől pukkadozva játszik. Hiszen mindenki tudja, hogy a kis szerszámládát Braun, a kellékes a darab szerint minden este odateszi a satupad alá, hogy Weisslovits, a főrendi származású, kétlaki és árampazarló cégvezető onnan ellophassa. Csak Csépány Judit keresi tovább komolyan, átszellemült arccal a ládikát. A nevetőket megbüntetik, Csépány fizetésemelést kap.

IV.

Az unalmas

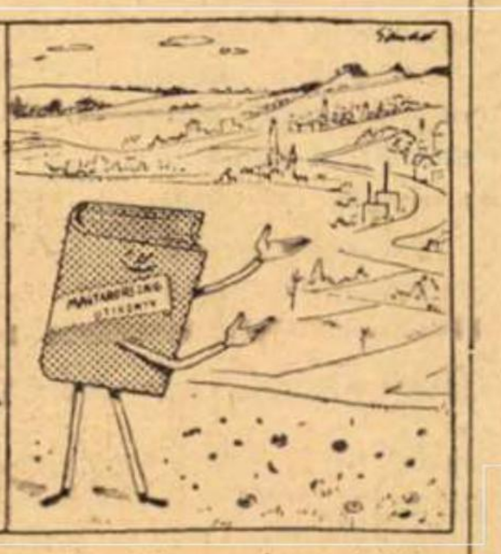
Semmi „érdekes" tulajdonsága nincs. Magánélete teljesen átlagos. A színpadi, vagy filmbeli alakításairól viszont köteteket kellene és lehetne írni. Ő igazi színész.

ROZSOS ISTVÁN

Gyönyörű kiállítású útikönyv jelent meg Magyarországról

A szerkesztő bemutatja a könyvet...

A könyv bemutatja Magyarországot...

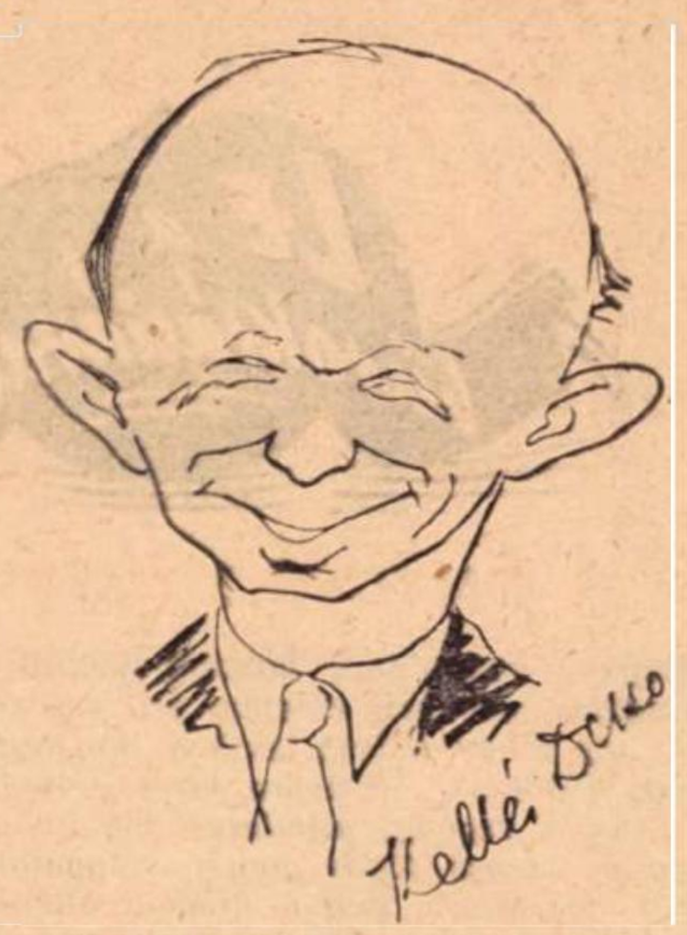
Három kitüntetett művész

Gózon Gyula, kiváló művész.

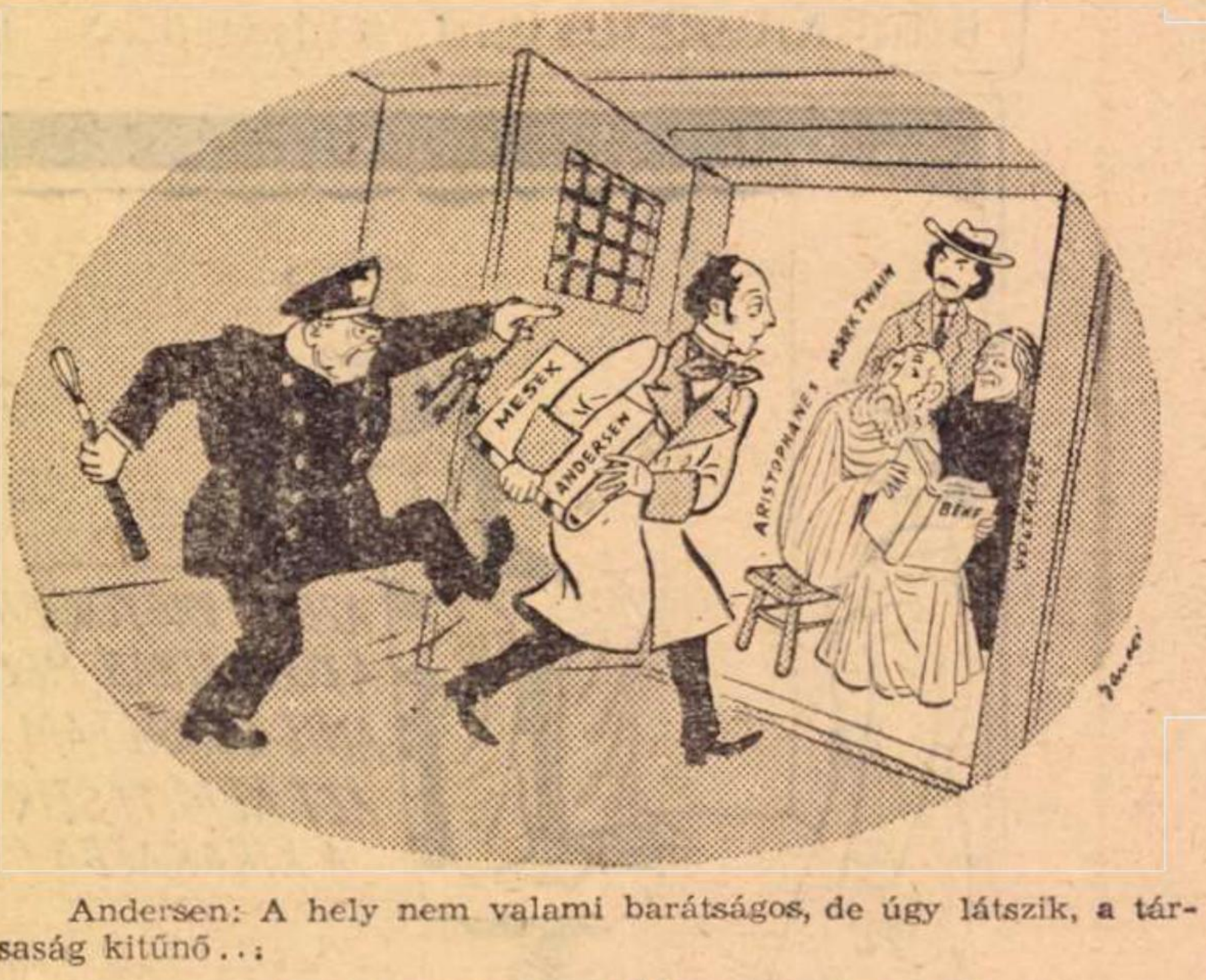
Somogyi Erzsi, érdemes művész.

Kellér Dezső, érdemes művész.

(Edma rajzai)

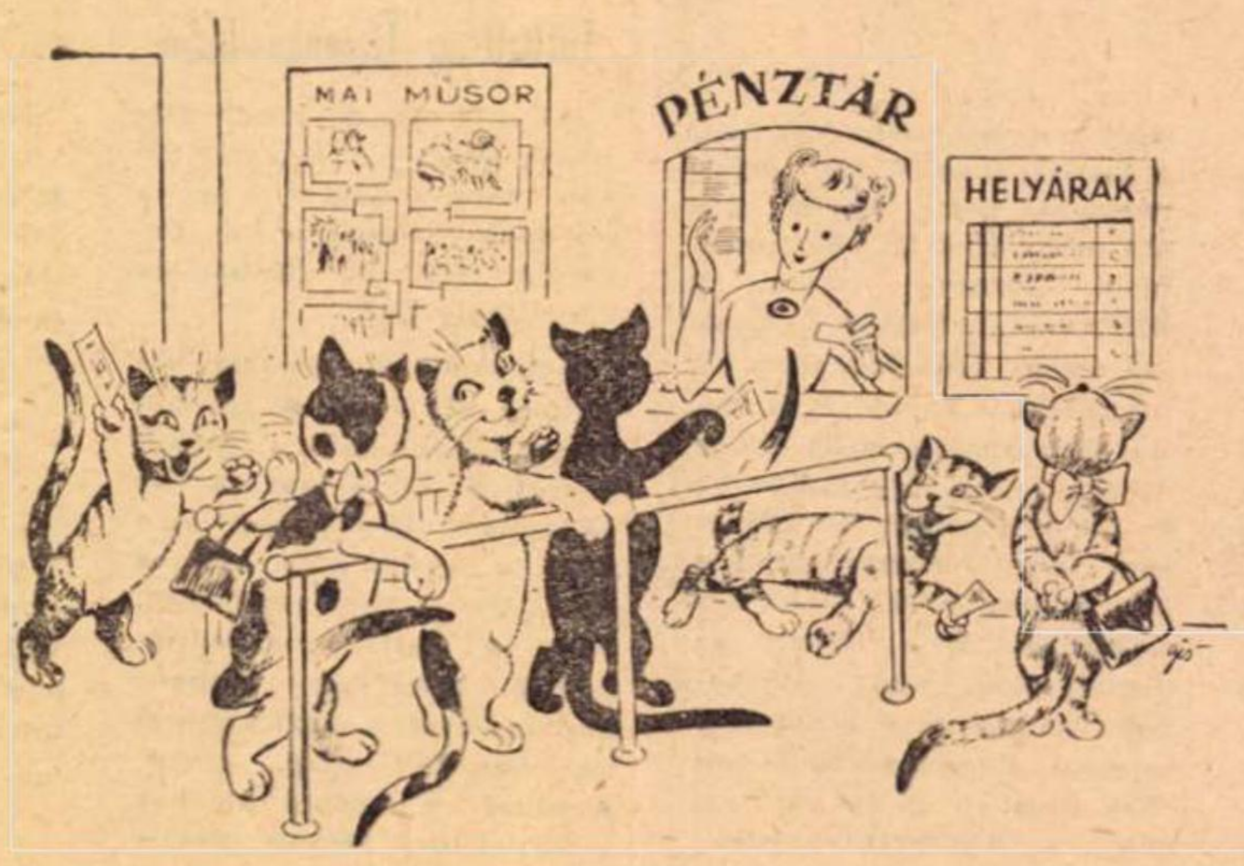
Amerikában Andersent is feketelistára tették

Andersen: A hely nem valami barátságos, de úgy látszik, a társaság kitűnő...

Megfelelő közönség a megfelelő helyen

Több olvasónk panaszolja, hogy a Lenin körúti Zrinyi-moziban patkányok vannak.

Így már érthető?

— Miért írsz folyton műhelytitkokról? Miért nem írsz inkább műveket?

— Az műhelytitok...

ÚJSÁGÍRÓ A FOGORVOSNÁL

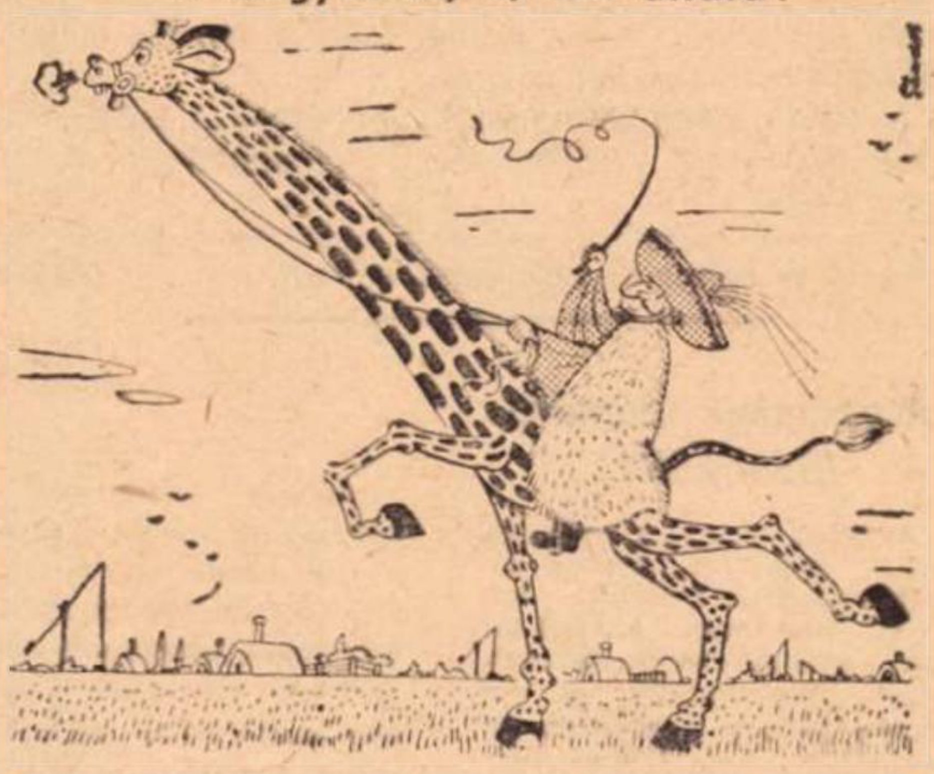
avagy: a szokás hatalma

Fogorvos: Húzni kell, kérem!

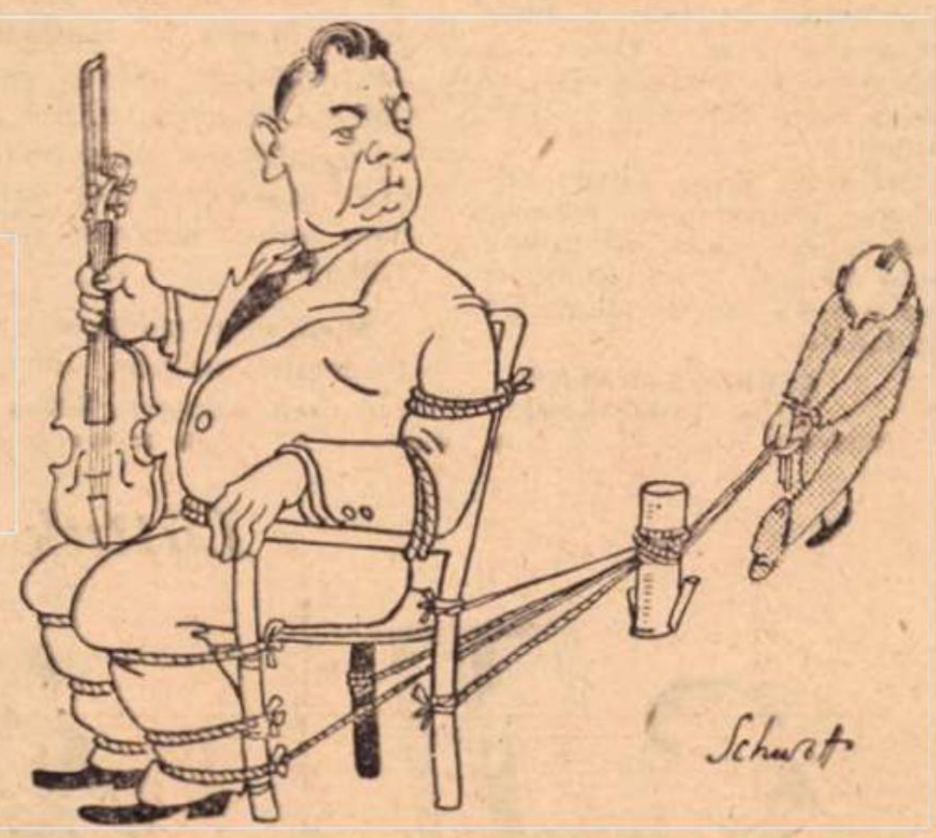
Ujságíró: Nem bánom, csak úgy tessék húzni, hogy az értelme ne változzék...

A magyar táj tipikus állata?

Legalább is így képzeli az, aki zsiráfot rajzoltatott a magyar exportsör cimkéjére.

Egy jelentés rajzban elbeszélve

„Rendezvényünk nívóját emelte, hogy lekötöttünk egy fővárosi művészt".

EGY DERŰS NÉVRE

Mondd, kedves Köcsög Dávid! ki ruházta
rád ezt a derűtkeltő szép nevet?
Megfogamzásod előtt apád és anyád is
nagyokat ivott és nevetett!

EGY NAGYKÉPŰHÖZ

Tiszteletlen tacskó, mindenért nyafogó nyápic,
te oktatod bátor buzgású mestered?
Tűnj el a vak homályban leggyávább tökfilkó,
mielőtt hordóhangod végleg bereked!

BERDA JÓZSEF

A pipások védelmében

Magam, valamint a hozzám tartozó torok, gége és szájpadlás nevében emelem fel szavamat. Pipázom, mint oly sokan mások, akik a dohányzás eme formájának hódolnak. Ez talán kissé vérmérsékleti kérdés is. Számos regény, színdarab foglalkozott már azzal, hogy az ideges főhős gyors, szaggatott mozdulattal gyújt cigarettára, míg a higgadt ellenfél egyik külső jellemzője a pipa, amelyet tempósan töm meg és türelmesen gyújt rá újra és újra.

Nos, a pipások türelmességéről elterjedt tévhitet szeretném indulatos és csípős torokból jövő szavakkal megcáfolni. A mi türelmünknek is van határa, kedves dohánygyárak!

Mert miről is van szó? Jelenleg kétfajta magyar pipadohány füstje kerül a fogyasztó tüdejébe. Az egyik a hatforintos „Club", a szatirikus pipadohány. Csíp és mar. Ha a spanyol inkvizíció korában már ismerték volna a „Club"-ot, akkor most ott szerepelne a spanyol csizma, nürnbergi vasmenyecske és a hüvelykszorító között, mint a legeredményesebb kínzóeszköz. Mert a vádlott néhány szippantás után könnyes szemmel vallotta volna be, hogy boszorkány, vagy legalább is annak készült.

A másik fajta az egyforintötvenes „Hortobágyi" pipadohány. Tudomásom szerint szép magyar pusztánk már több ízben tiltakozott e névrokonság ellen. Szerinte a földjén szabadon termő árvalányhaj kellemesebb, és enyhébb szívnivalót nyújt, mint ez az egy rész dohányból, egy rész csumából, spárgából és használt papírkosár maradványaiból összeállított pipadohány. A „Hortobágyi" elnevezést talán csak az indokolja némiképp, hogy e dohányfajtát kellemes illata miatt csak akkora térségen szabad elszívni, mint a Hortobágy. És még akkor is fennáll az a veszély, egy pipa elszívása után az emberben minden megfordul, mintha délibábot látna.

Tudom, hogy lesznek, akik erre azt mondják, hogy bennem a hiba. Hogy nekem szokatlanul gyenge torkom van. Hogy elpuhult szájpadlásomat nem edzették meg eléggé az idők viharai. Nem vagyok pesszimista természet, tehát látom, hogy a kérdés megoldásában két kiút is lehetséges.

Az egyik, hogy leszokom a pipázásról. A másik, hogy dohánygyáraink kellemesebb pipadohányt hoznak forgalomba.

A magam részéről ma este összecsomagolom valamennyi pipámat és felviszem a padlásra. **(vajda)**

Kerekecske – gombocska

Kerek is, meg gomb is az a selyemmel bevont gömbölyűség, amit a 150 forintos kis gyermekkabátokra varrnak. Meg is felel a célnak addig, amíg mosásba nem kerül a kis kabát, de mosás után már nem viselkedik úgy a gomb, ahogy egy gombnak a gyerekkabáton viselkednie kellene.

Rozsdafoltok jelentkeznek rajta, és ha idejében nem veszi észre a mama, bizony, a kiskabát is rozsdás lesz. Ezek a kis, selyembe bugyolált gombok akkor felelnének meg a célnak, ha fém helyett fából csinálnák a betétet, mert akkor mosható lenne, anélkül, hogy rozsdafoltok csúfítanák el a kis kabátokat.

Radics Józsefné
Bp., X. Maglódi út 53.

TÖBBET ÉSSZEL, mint bürokráciával!

A Kinizsi—Légierő mérkőzés alatt a Vorosilov út és a Thököly út sarkán sok trolibusz várakozott a szurkolókra. Voltak, akik nyolc-tíz

perccel a mérkőzés befejezése előtt indultak a trolikhoz, hogy tolongás nélkül jussanak a városba tartó járművekhez.

Így jutott körülbelül 150 utas a veszteglő kocsikhoz, amelyek közül néhányat zsúfolásig meg is töltöttek volna. Igen ám, de a trolibusz nem indult. Nem indult pedig azért, mert a Fővárosi Közlekedési Vállalat azt az utasítást adta a vezetőknek, hogy csak 17 óra 50 perckor indulhatnak. Közben özönlöttek az emberek a megállóhoz, de hiába álltak egyre többen és többen a veszteglő troliknál, hiába tolongott a mérkőzés befejezésének pillanatában már 3—4 kocsira való dühöngő és szitkozódó utas a megállónál, az indító nem engedett beszállni senkit, ragaszkodott az utasításhoz, megvárta, amíg az óramutató 17 óra 50 percet mutatott és csak akkor indította el az első trolit.

Tavasz van, megnyílt a Népstadion. Még sok nagy vasárnapi mérkőzés lesz. Remélhetőleg nem szerepel a vállalat egész évi tervében a futballszurkolók hasonló módon való bosszantása?

Életveszély a Zsigmond téren!

A II. kerületben, a Zsigmond tér 5. szám alatt lakunk. A mellettünk lévő hatemeletes ház omladozik; az épület 20 méteres kéményéből időnként téglák esnek udvarunkba. Nemrégiben éjszaka egy húszkilós téglatömb zuhant le, egyik része beszakította a tetőt, másik része az ajtóm elé csapódott, ahol néhány perccel előbb még én állítam. Mondanom sem kell, hogy melegem lett! Ha ez nappal történik, súlyos szerencsétlenség is történhetett volna, mert a házunkban kilenc apró gyermek lakik, akik napfényes időben kint játszanak az udvaron.

A lakóbizottság bejelentette az esetet, de a II. kerületi Tanács még mindig nem szüntette meg az életveszélyes állapotot. Segíts Ludas!

21 lakó nevében:
Ladányi Árpád

Selejtgyártók figyelmébe!

Kint a kémény — bent a füst...

Az a ház, amelyikben mi lakunk, csak annyiban különbözik a többi bérháztól, hogy nálunk a füst nem a kéményen megy ki, hanem a lakások ajtóin, ablakain kiillanva, a kapun keresztül bodrozódik az utcára. Olyan szépen füstöl a kapunk, hogy a legszakszerűbben épített kéménynek is becsületére válna. Ez a rossz útra terelődött füstölési folyamat akkor kezdődött el házunkban, amikor a háború alatt egy akna a kémény egy részét lenyomta.

Hosszas utánjárással sikerült elérnünk, hogy a KIK 1953 májusában megjavította, — de úgy, hogy visszasírtuk a csonka kéményt. Mert az új kémény, karcsú alakja ellenére, semmi hajlandóságot sem mutatott arra, hogy a füstöt elve-

zesse. (Szakértői vélemény szerint a hármas kéményt felül nagyon elszűkítették.) Ujra megostromoltuk a KIK-et. Kértük írásban és küldöttségileg, hogy olyan kéményt csináltassanak a házunkba, hogy az használható is legyen. De a KIK úgy látszik nem szívta mellre a mi füstünket. 1954 májusában a városi tanács panaszirodájában próbáltunk szerencsét. Ígéretet kaptunk.. A Győr-Sopron megyei Ujság is segítséget ígért. A lap expresszlevélben értesített minket arról, hogy a KIK vezetősége még aznap kiküld egy munkavezetőt, aki majd intézkedik a javítás ügyében. Ennek az ígéretnek már kilenc hónapja van, de a mi kéményünk éppen úgy nem nyeli a füstöt, mint két évvel ezelőtt.

A győri, Alkotmány u. 7. számú ház lakói.

A gyerekek számára főzni kell!

A tápéi óvoda a múlt év őszén egy 35 literes zománcos lábost rendelt a helyi Mintaboltban. A régi lábos ugyanis megkopott, foltozott, lepattogzott a zománca és így már nem lehet benne olyan ízletes ebédet főzni, mint amilyenhez a tápéi dolgozók kisgyermekei hozzászoktak. A lábos elküldését többször megsürgették, — eredmény nélkül. Az óvoda kérésére a Mintaboltból írtak a hódmezővásárhelyi Vas- és Fémipari Vállalatnak is, de eddig még ők sem intézkedtek.

Tekintve, hogy kilencvenhárom kisgyermek élelmezéséről van szó, a Ludas útján kérjük —, küldjék el végre a 35 literes lábost az óvodának.

CSENDES PÁLNÉ
Tápé, Tanácsháza

Lánc, lánc Csepel-lánc...

Vannak emberek, akik így tavasz idején nekiesnek a természetimádásnak és imádják lombhullásig. Én is rajongója vagyok a természetnek, de csak úgy, ha egy jó motorral pöföghetek végig a lombos utakon. Pöfögtem is kedvemre egészen addig míg Csepelem lánccal bírta az iramot, de még a múlt ősszel megnyúlva, majd később szétesve, megszüntette működését. Annakidején nem is vettem nagyon tragikusan, mert arra gondoltam, hogy mire az utak motorozhatóvá válnak, meg tudom szerezni az új láncot.

Most újra szeretném megtúráztatni magam, de hiába van meg a motor, hiába vagyok meg én, hiába van meg a tavaszi kikelet, nem motorozhatok, mert láncot ősz óta nem sikerült beszereznem. Járom, járom a KERAVILL-üzleteket, de csak ígéreteket, határidőket és elutasításokat kapok. Ezek pedig nem alkalmasak a motor meghajtására. Így azután az én jól megszokott kis Csepelem, mint használhatatlan lom terpeszkedik a kamra sarkában. Arra kérem az illetékeseket, hogy segítsenek üzemképessé tenni motoromat. Ennek a segítésnek csak egyetlen módja van: az, hogy a KERAVILL-üzletekben minden alkatrész, minden időben kapható legyen!

Balogh Zoltán
Székesfehérvár, Duclos u. 30.

Futball az Élmunkás-hídon

Akinek útja az Élmunkás-hídon vezet át, a saját bőrén tapasztalhatja, hogy a környék fiataljai a híd feljáróján élik ki futballista szenvedélyüket.

Sportkedvelő nemzet vagyunk. Ez igaz. A sportok között is leginkább a futballt szeretjük. Ez is igaz. A fiatalságnak lehetőséget kell adni a sportolásra. Ez is igaz. De az már nem igaz, hogy a fiatal és a legfiatalabb generáció futballszenvedélyét a közforgalmú helyeken kell, hogy kiélje. A hidat és a többi utcákat a közlekedés részére készítették. Ellenőrizzék az utcai futballozást, mert az a fiatalok számára életveszélyes is!

Ludas Matyi elintézte

Dolgozótársaim nevében köszönetet mondok a Ludas Matyinak azért, hogy panaszunkat elintézte: az üzem dolgozóinak régi vágya teljesült, — április 5-én üzemi konyhát kaptunk.

Tóth Lajosné ÜB-elnök,
Váci Kötöttárúgyár

★

Örömmel közlöm, hogy a Ludas segítségével a Hídvég utca 2/b. szám alatti ház lakói mosóüsthöz jutottak. Köszönjük.

Pataki Magda
házfelelős

★

A közcsatornajavítási munkálatokat közbenjárásukra elkezdték és hamarosan be is fejezik. Már nem félünk a tavaszi esőzéstől.

Bodzák László
Bp., VIII. Dobozi u. 25.

★

Az elmúlt évben vagy húsz esetben kértem az illetékeseket, hogy javítsák meg a Hamzsabég úti városi ház D/épület, III. 4., I em. 140. szám alatti lakásom konyhájának padlózatát, de ez egyre késett. Most, hogy a Ludas Matyihoz fordultam, a padlót hamarosan meg is javították.

György József
vágóhídi munkás

Láttuk — hallottuk

— Drága Mancikám, ahogy megbeszéltük, ma délután várom a...;

— ...a szokott helyen várom az öntéseket. Nem tudunk szerelni, ha nem kapjuk meg az...

— szóval drága Mancikám, ahogy megbeszéltük, ötre várom!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója — Szerkesztőség: VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda vállalatnál, Budapest, V. József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.